
68-26
Akbaba
Şiddet olayları bütün dünyayı sardı. — Gazeteler —
Dünya — Nereye sürükleniyorum acaba?..
CAF

Temizleme, çamaşırı PERSİLLİ suya bastırmakla başlar. Çitilemeye, elle yıkamaya artık lüzum kalmadı. Çamaşırı PERSİLLİ suya bastırıp bir defa kaynatmak kâfidir. PERSİL sayesinde çamaşırınız hırpalanmadan, itina ile yıkanır. PERSİL, siz hiç yorulmadan çamaşırınıza dünyanın en parlak beyazlığını sağlar.

iki şampiyonlu Persil çamaşırınıza dünyanın en parlak beyazlığını sağlar

Turyağ

(İlâncılık : 7058 — 105)

Akbaba
Yıl: 46 Cilt: 14 Sayı: 26 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 19 Haziran 1968

Kendi muhtacı himmet bir dede...

BABIÂLİ basını Robert Kennedy cinayetini:

— Bir Kennedy daha öldürüldü... diye verdi. Gerçekten de John Kennedy'nin öldürülmesi üstünden henüz dört buçuk yıl geçmişti. Amerikan tarihinde biri Başkan öteki Başkan adayı iki kardeşin tüfek ve tabanca kurşunlarıyla öteki dünyaya yollanması diye bir olay yoktu. Dünya tarihinde de bu kadar garip bir olaya kolay kolay raslanamaz.

Robert Kennedy'ye sade bir cenaze töreni yapıldı, Washington'daki Arlington mezarlığına ağabeyinin yanına gömüldü. Şimdi bütün gözler üçüncü kardeşe dikilmişti. John ve Robert'ten sonra sıra Ted Kennedy'ye gelmişti.

Acaba o da seçimlere katılıp şansını deneyecek miydi?

Kennedy'ler Amerika'nın zengin ailelerinden idiler. Eski büyükelçi baba Kennedy, çocuklarını, politikacı olsunlar ve demokratik hayatta hizmet görsünler diye yetiştirmişti. Bu yolda John ölünce, bayrağı Robert almıştı eline... Şimdi Robert de verilmişti toprağa.

Acaba ailenin üçüncü oğlu Ted Kennedy mücadeleye devam edecek miydi?

Aileden çok kişi:

— Artık yeter... diye isyan ediyorlardı. Bu garip olay bir eski fıkrayı getirdi aklımıza:

Geçmiş zamanlarda pek hızlı bir padişah varmış, ikide bir sefere çıkar, küffara kılıç çalar, nice nimet ile döner, nice ulusu haraca bağlarmış. Elbette bu gibi savaşlar ordu ister, asker ister... Padişah azıtıp seferleri çoğalttıkça ve asker kırıldıkça yeni yeni delikanlıları orduya çağırmak gerekir. Bu gidiş üzre padişahın adamları Anadolu'nun bir yerinde bir eve varıp, aile reisini görmüşler:

— Allahın emri, Peygamberin kavli, padişahımızın iradesiyle büyük oğlunu askere istiyoruz... demişler.

Adamcağız:

— Elbette, demiş, şereftir, feda olsun...

Aradan bir zaman geçtikten sonra büyük oğlanın şehit olduğu haberi gelmiş. Ama padişahın isteğinin ardı gelmemiş, memurlar bir gün gene evin kapısına dayanıp:

— Allahın emri, Peygamberin kavli, padişahımızın iradesiyle ortanca oğlanı da askere yazacağız... demişler.

Ne yapsın adamcağız:

— Feda olsun! Şereftir bizim için... diye boynunu bükmüş.

Kısa sürede ortanca oğlanın da öteki dünyaya muvasalat eylediği anlaşılmış... Ama pek hızlı padişahın küffar üstüne seferi durmuyor ki... Memurlar bir gün gene evin kapısına dayanıp:

— Allahın emri, Peygamberin kavli, padişahımızın iradesiyle küçük oğlanı da askere çağırıyoruz... deyince yüreği yanık baba dayanamamış:

— Bana bakın, demiş, alın küçük oğlanı da götürün, ama padişahınıza da söyleyin, benim erkekliğime güvenip sefere çıkmasın!...

Kıssadan hisseyle Amerikan demokrasisine dönebiliriz. Bu ne biçim demokrasidir ki önce büyük Kennedy sonra ortanca Kennedy öteki dünyaya yollandı. Şimdi de küçük oğlana dönüp:

— Haydi bakalım, sıra sende... diyorlar.

Baba Kennedy dile gelip:

— Bana bakın, benim erkekliğime güvenip demokrasi yapmaya kalkışmayın... derse yerden göğe kadar haklıdır.

Bir cinayetler salgınıdır Amerika'yı baştan sona dek saran... İleri ve barışçı fikirleriyle ün salmış bir politikacı ortaya atılıp Cumhurbaşkanlığına uzandı mı, ya bir tabanca kurşunu veya bir dürbünlü tüfek mermisi iki kaşının ortasında patlamaktadır.

Bu ne biçim demokrasidir ki fikre karşı silâhla cevap verilir?

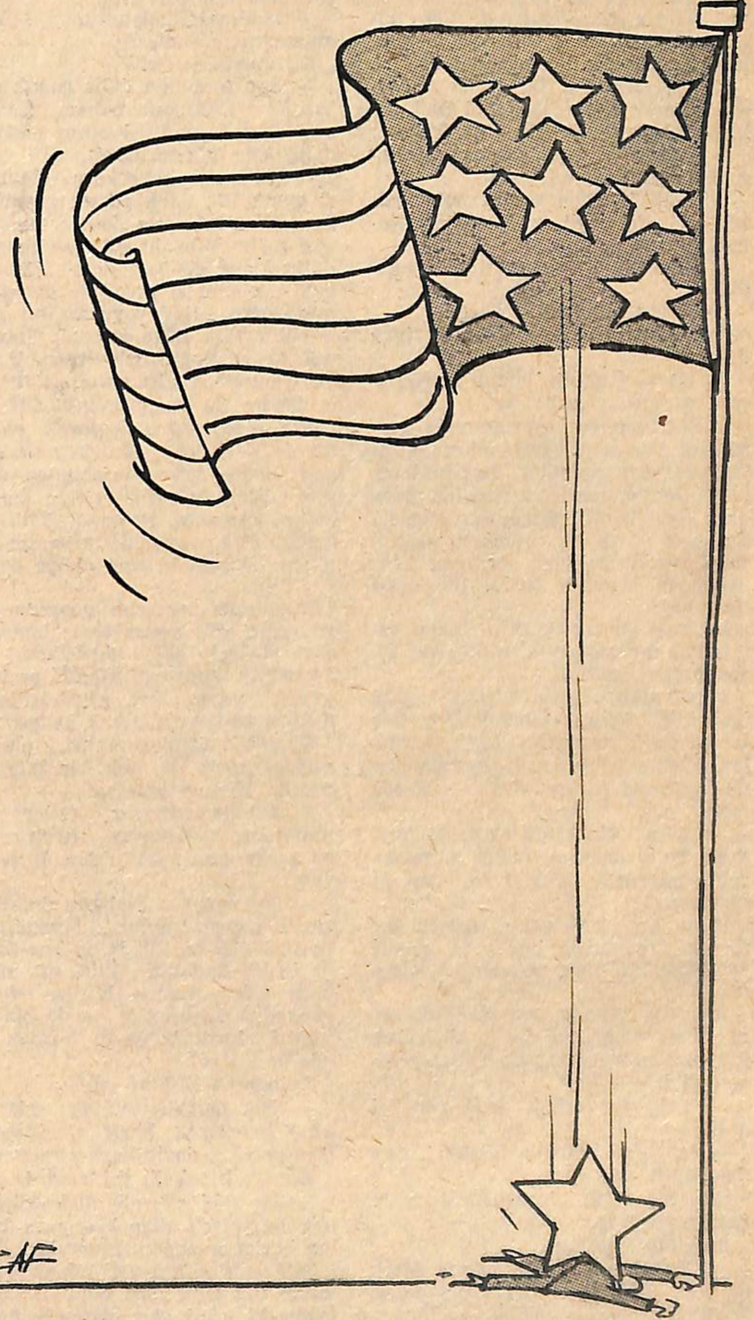
Amerika dünyada özgürlük lideri olmak, hür dünyanın başını çekmek iddiasında ise önce:

Siyah - Beyaz ayırımına son vermek...

Vietnam'daki savaşı durdurmak...

İleri fikirli liderlerin sözlerine tahammül etmek... yeteneğini göstermelidir. Bu işleri kıvıramaz ve kendi muhtacı himmet bir dede olarak özgürlük konusunda ağzını açarsa kimseyi inandıramaz.

AKBABA

— Robert Kennedy öldürüldü. —

AKBABA

Gelecek hafta okurlarına

İki yeni eser birden takdim ediyor :

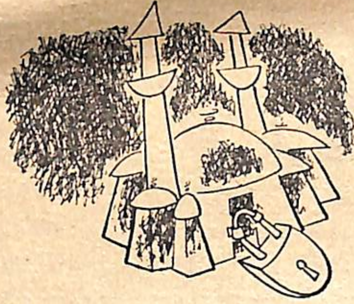
Bu mayıs Pariste... Yazan Nimet ARZIK

Değerli sanatçımız Nimet Arzık, Paris'ten gönderdiği bu ilginç yazı dizisine şöyle başlıyor: «Neden bütün Fransa, petrol kuyuları gibi tutuşmuştu? Neden yedisinden yetmişine kadar memleketin kocca bir yarısı elele vermişti sıkıca? Neden Saint - Michel'in görmüş geçirmiş ağaçları barikat diye yıkılmıştı cesetler gibi? Neden toy bir çocuk, Cohn Bendit, hükûmeti ve sokağı altüst etmişti? Neden bu altüst olma, İspanya'da, İtalya'da, İngiltere'de.. bütün dünyada müthiş bir «ver elini» yankısı bulmuştu?... NEDEN, NEDEN, NEDEN?...

Gün ola, harman ola..

Ünlü karikatüristimiz Cafer ZORLU'nun fırçasından.

GELECEK HAFTA AKBABA'DA

Burunkıran Camisi

AZİZ NESİN

ESSE'NİN Memet, bir de Recep Ağa ile köy kahvesinden çıktık. Yanımızda dört-beş kişi daha vardı ama, köye yeni geldiğimden adlarını öğrenememiştim.

Köyün girişinde, iki geçeli mezarlık arasındaki yoldan cami önündeki düzlüğe geldik. Esse'nin Memet:

— Nasıl, bizim Burunkıran camimizi beğendiniz mi? dedi.

Soranın isteğine uygun ve ancak tek biçimde cevabı verilebilecek sorulardan olduğundan:

— Güzel... deyip geçiştirmek istedim.

Oysa güzel değildi.

Onlardan biri daha, üstünde dura dura:

— Evet, güzeldir bizim Burunkıran camimiz... dedi.

Üsteleyerek bu konu üstünde durmalarından bana bişey anlatmak istediklerini sezinledim. Her sözlerinin başında, hecelerin üstüne basa basa öyle bir «Burunkıran camisi» deyişleri vardı ki, merakımı çekip, cami üstüne sorular sormamı bekliyorlardı. İnadım tuttu, hiç oralı olmadım.

— Hele şu bizim Burunkıran camimizin avlusunda oturalım da birer cıgara içelim...

Papatyaların, gelinciklerin renklendirdiği çayıra oturduk. Bir kaç kez daha Burunkıran deyip durdular... Benim aldırışsızlığım karşısında nerdeyse patlayacak olan Recep Ağa:

— Ulan oğlum Esse'nin Memet, dedi, hele anlat şu bizim Burunkıran camimizin tarihini de, bey de dinlesin...

Burunkıran camisinin, turistik bir merak diye, köye her yeni gelene anlatılan bir hikâyesi olduğu belliydi.

Esse'nin Memet, toplantılarda sesi güzel olanların şarkı söylemek için ille yalvarsınlar diye nazlanmaları gibi:

— Yok, sen anlat, dedi, sen iyi anlatırsın...

— Anlat be Esse'nin Memet... Sen daha tatlı anlatırsın...

Ben hiç oralı olmuyormuş gibi davranıyordum.

Esse'nin Memet:

— Bakalım, bey dinlemek ister mi ki... dedi, başını ağrıtmış olmayalım...

Ben yine ses çıkarmadım. Sanki çok rica etmişim gibi:

— Mademki istiyorsunuz, öyleyse anlatayım... dedi.

Cıgarasını yaktı:

— Ben o zaman daha çocuk sayılırdım. Rahmetli babam, canavar ney olur diye, beni odun kesmeye dağa bile göndermezdi. Bir ramazan ayı, bizim köye kara sakallı biri geldi. Biz daha adamı görmeden sesini duyduk. Ses dediysem, insan sesi bellemeyin, kasaba pavlikasının düdük sesi de öyle değil... Biz çocuklarla aha bu düzlükte oynarken, mezarlığın altından yukarı bir gümbürtü yayıldı köye doğru... Can bu ne? Davar böğürtüsü desen, bu sesin yanında vızıltı kalır. İt ürümesi değil... Ya bu ne gümbürtü?...

Biz sese doğru koşacak olunca bir de ne baktık, tüm köy ayaklanmış, kadın, erkek evlerinden uğramış. Allah rahmet eylesin mıhtar emim, «Amanın, Boztepe göçtü besbelli... Can yitmesin de varsın mal yitsin... Kaçın kaçışın!» diye bağırıyor.

Köylümüz mezarlık yolunda, «kıyamettir, yok kıyametten alâmettir» diye söyleşip şaşıp dururken, bir de baktık, kara çalı sakallı, az bişey insana benzer biri, gümbürtüsüyle dağları taşları inleterek geliyor.

Rahmetli Mıhtar emim, okuryazarlığı yoksa da, çok bir bilgiç adamdı. Hemen anlayıp:

— Tekbir getiriyor... Gelen müslümandır, korkmayın... deyince, alnı secde görmemişlerden Rıza Çavuş:

— Eyvaaah!... Dediğin doğruysa, işte o zaman yandık... Müslümanın böylesi bizi bu köyde aç kor da gene kendi doymaz... İyisi mi, ya bu kara çalı sakallıyı köyün sınırına girmeden dehleyelim, ya da biz edebimizle köyü boşlayıp burdan göç edelim... dedi.

Demesiyle Mıhtar emim:

— Sus, çarpılırsın... Bu gelen insana benzemez, Hızır Aleyhisselâm olsa gerek... deyip herkesi susturdu.

Kara çalı sakallı yaklaşıp da, nağra salar gibi «Esselâmüaleyküm ya müslümanlar!» diye bağırınca bebeler korkuya düşüp kaçıştılar.

Selâmına selâm verildikten sonra, adam sağ elini ileri doğru öyle bir uzattı ki, yâni bize «Eşek gibi karşımda durmayın, elimi öpün yabaniler!...» demeye getirdi. Mıhtar emim, çalı sakallının elini öpünce, herkese de el öpmek düştü. Yalnız Rıza Çavuş, hemi de yüksek sesle:

— Ulan bu nasıl bir pis koku, kızgın tekeler de böyle kokmaz. Aman öte dur! diye sakallıyı iteleyip yana çekildi.

Mıhtar emim:

— Nerden geliş, nereye gidiş? diye sordu.

Sakallı:

— Hak yolcusuyum, hak'tan gelir, hakk'a giderim... dedi.

Bu dediği her ne demekse, bizim yaşlılar ağlamaya başladılar. Sonra kara çalı sakallı, öyle bir «Huuuu...» çekti ki, Boztepe mağarası da böyle yankılanmaz karayel fırtınasında... Adamı alıp köy odasına götürdüler. Önüne sofrayı kurdular. Vay anasını... Yahu, böyle de yemek mi yenirmiş!» Yalanım var mı Recep Ağa kardeşim, sen de ordaydın gördün, doğru mu dediğim? Evet, doğru... Yemekten sonra:

— Borcumuzu ödeyelim... dedi.

Mıhtar emim, yediği yemeğin parasını soruyor sanıp:

— Ne borcu canım, ne demek... Bura köylük yerdir... Siz ki köyümüz kurulalıberi buraları benzerini görmemiş bir ulu konuksunuz... dedi.

Kara sakallı:

— Borcumuz Allah'a, namazı kılalım... dedi.

Kimseden ses çıkmayınca:

— Caminiz nerde? diye sordu.

İşte asıl rezalet... O zaman, aha burda, bir cami var ama, kapısında koca bir kilit, kimbilir kaç yıldır içine giren olmamış. Kara çalı sakallı buna pek şaşıp:

— Demek imamınız da yok? dedi.

— Yoktur...

— Mübarek ramazan ayı'dır, öyleyse beni buraya Allah gönderdi. Ben size ramazan imamı durayım...

Çocukları, delikanlıları o sıra odadan çıkardıklarından, konuşmanın gerisini duyamadım. Rıza Çavuş'un sonradan dediğine göre, Mıhtar emimle kara çalı sakallı, ramazan imamlığı için pazarlığa oturmuşlar. Sonunda, kara sakallı ne dediyse peki deyip pazarlıkta uyuşmuşlar.

Mıhtar emim, caminin kapısını açıp, köyün kadınını, çocuğunu hep camiye doldurup, bize orasını temizletti ki, akşama acele camide namaz kılınacakmış. Camiyi sildik süpürdük ya, namaz nasıl kılınacak, işte onu bilen yok. Mıhtar emim bilirmiş ya eskiden, unutmuş kılmaya kılmaya. Akşam, nasıl namaz kılınacak diye herkeste bir korku var. Rıza Çavuş:

— Eğer ben de Rıza Çavuş'sam, bu kara çalı sakallı herifi bu köyde yaşatmam, ben bunu burdan yandım Allah diye bağırtaraktan kaçırtırım... dedi.

Mıhtar emim:

— Ulan Koca Rıza, ulan dinsiz, imansız! Nedir senin müslüman düşmanlığın? diye kızınca, Rıza Çavuş da:

— Benim düşmanlığım müslümana, hıristiyana değildir, bu kara çalı sakalına tükürdüğümün herifi gibi yalancılaradır düşmanlığım. Herifi gözetledim, abdest almadan öğle namazını kıldı ve de boşuna yatıp kalkmamak için eksik rek'at kıldı... dedi.

— Ulan Koca Rıza, hani sen namaz kılmasını bilmezdin?

Oysa köyde namaz kılmasını bir bilen Rıza Çavuşmuş, ama o da kılmıyor.

Neyse, akşam oldu. Kırdan, dağdan, tarladan, pazardan dönenler de geldi. Herkes cami avlusuna toplandı. Kara sakallı ramazan imamı:

— Yarından tezi yok, ben hepinize abdest alıp namaz kılmasını öğreteceğim, ama o zamana kadar, namaz kılmamış olmaz. Şimdi hep birlik camiye gireceğiz. Gözünüz, kulağınız bende olacak. Ben her ne yaparsam, siz de öyle yapacaksınız ve de ben her ne dersem, siz de öyle dersiniz... dedi.

Oracıkta, abdest nasıl alınır, öğretti. Abdestini alan camiye doldu. Benim gözüm, bakalım ne yapacak diye hep Rıza Çavuş'ta. Rıza Çavuş, imamın ardından ayrılmıyor. Pek de iriyarı ve okkalı olduğundan, yürürken caminin eski döşeme tahtaları gıcırdayarak yaylanıyor. Rıza Çavuş gençliğinde ünlü pehlivanmış ki, buralarda bileğini büken yokmuş. Yürürken, ayağının altında tahtalar gıcır gıcır ediyor. Çünkü döşeme tahtaları eskilikten, iyice kurumuş, çekmiş, aralanmış. İyi ki çok kalın tahtalar da Rıza Çavuş yürürken kırılmıyor.

Rıza Çavuş tam imamın arkasında namaza durdu. Biz çocuk olduğumuzdan gerilerdeyiz.

Arkadakiler, ramazan imamını göremediklerinden, herkes birbirine bakıyor, öndeki ne yaparsa öyle yapıyor.

Ramazan imamı «Allahuekber» deyince, hepimiz ona uyup onun gibi bağırdık. İmam gibi bağırarak yatık kalktık, derken bir ara kara çalı sakallı ramazan imamı:

— Amanın yetişin! diye bağırdı.

İmam bağırınca biz durur muyuz! Biz de onun gibi:

— Amanın, yetişin! diye bağırdık.

Başımız yerde ama, bir yandan da alttan öndekine bakmaktayız, ne yapacağız diye... Ramazan imamı, başını yerden kaldırmadan bir daha bağırdı:

— Ulan öyle değil, yandım, beni kurtarın!...

Bizim bişeyden haberimiz yok, kara çalı sakallı ramazan imamı, secdeye yatınca, herifin patlıcan gibi burnu, iki döşeme tahtasının arasına sıkışmış da ondan öyle can acısıyla bağırırmış. Biz de onun gibi bağırdık:

— Ulan öyle değil, yandım, beni kurtarın!

İmam bağırıyor, biz bağırıyoruz. Hiçbir yanlış yapmayalım diye kulağımız onda...

— Allah belânızı versin, ulan ölüyorum...

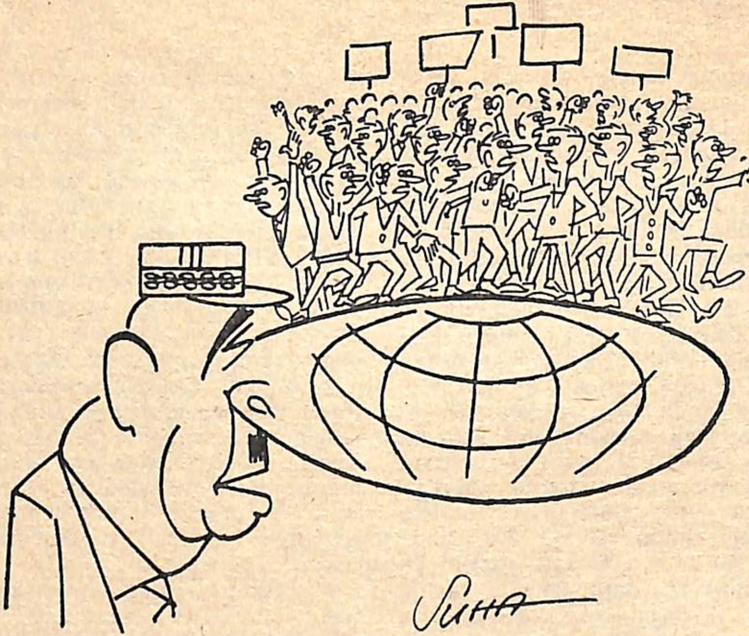
— Allah belânızı versin, ulan ölüyorum...

Biz böyle bağırıp dururken önümdeki sıradan Haydar Ağam, namaz

Kafa nakli yapılacak. — Gazeteler —

— Gençlik hareketleri, Fransa'dan sonra dünyaya yayılıyor —

Yazısız

bozulmasın diye, başını yerden kaldırmadan:

— Ulan bu ne iş, dedi. İmam efendi Kur'anca söyleyip dururken Türkçeye başladı... Benim bildiğim, namazın Türkçesi olamaz, Kur'anca olmak gerekir...

Yanındaki de ona:

— Söyledi ya imam efendi, yavaş yavaş öğretecek... Şimdilik biraz Türkçe, biraz Kur'anca karıştırıyor, sonra hep Kur'ancaya dönecek...

İmam feryat ediyor, biz ondan baskın bağırıyoruz:

— Burnum sıkıştı, ulan kopacak burnum... Burun gitti elden eyvaah!..

— Burnum sıkıştı, ulan kopacak burnum... Burnum gitti eyvaaah...

Bir de baktım, önümdekiler, başlarını yerden kaldırmadan, gerilerini, bacaklarını sıçratıp, sallayıp duruyorlar. Oysa, ramazan imamı, bakmış kimseden yardım geleceği yok, burnunu kurtarmak için sıçrar durmuş. Bilemeyenler de ona bakıp bacak atmadalar...

Neyse bir zaman imam gibi bağırıp sıçrayıp bacak attıktan sonra bir feryat duyduk ki, yere göğe sığan feryat değil... Kara çalı sakallı ramazan imamı, koca burnunu tahta aralığında bırakıp kalkmış ki, burnundan oluk gibi kan fışkırmakta... Ve de can acısıyla söğüp sayarak camiden dışarı koşmakta... Biz ilkin ne olduğunu farketmediğimizden, namazın bitiminde camiden böyle kaçılır sanıp, imamın arkasına düştük... İmam kaçar sövüp sayarak, biz koşarız... Evet, bir ara ben imamı o haliyle yakından görebildim. Zavallıda burun kalmamış...

Mıhtar emim durumu anladığından:

— Ulan durun, ettiğiniz elverdi. Adamı kaçmaya da mı bırakmayacaksınız... Durun! diyerek bizi durdurdu.

Ramazan imamı, ardından tutuşmuş gibi kaçarak karanlıkta yitti.

Sonradan öğrendik ki, Rıza Çavuş bilerek imamın ardında namaz kılmış ki, ağırlığını verip aralık tahtaları yaylandırsın da imamın koca burnunu döşeme tahtaları arasına sıkıştırsın...

Rahmetli Rıza Çavuş, ilkin güldü, alay malay ettiydi ya, sonradan yaptığına çok canı sıkıldıydı da, işte o iç yanıklığıyla bu camiyi kendi parasıyla yaptırttı ve de buraya bir imam getirdi, ama abdestli namaz kılan bir imam... O gün bugün, bu caminin adı Burunkoparan camisi diye kaldı.

Recep Ağa:

— Dere boyuna inelim mi, söğütlüğün orda pınar vardır... dedi.

Hep birlikte o dediği yere doğru yürüdük.

Gülmekten gözlerimizden yaş gelmişti. Recep Ağa:

— Ulan Esse'nin Memet, uyduruyorsun ama, iyi uyduruyorsun, yarıdan çoğunu attın... dedi.

Aziz NESİN

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Hukuk ve guguk

GELİN size bir nutuk atayım:

— Hukuka inanın, adalete güvenin, kanunları sayın. Çünkü kanun önünde herkes eşittir. Gözleri bağlı adalet perisinin elindeki terazi hileli tartmaz. Kül yutmaz bir hakem olan Hukuk, haklının hakkının garantisidir.

Falan filân.

Tabiî tekmil açıkgözler bilirler ki bu nutuk değil, masaldır. Onlar, hukukun rüzgâra göre biçimlenen ve toprağa göre meyva veren bir ağaç olduğu gerçeğini çakmışlardır. Daha cerbezeli, daha paralı, daha kurnaz kişilerin elinde hukuk kılıcının nasıl keskinleşiverdiğini sezerler.

Ve de gereğini yaparlar.

Bütün teknik konularda olduğu gibi böyle işlerde de dünyaya öncülük eden Amerika Birleşik Devletlerinde özellikle kadınlar kanun cambazlıklarının pek parlak örneklerini veriyorlar. Oranın mahkemelerinde geçen ay iki hatunun attığı hukuk perendeleri herkesin parmağını ağzında bıraktı.

Susan Wall adında yetmişlik bir hanım eskiden beri içerlediği bir başka kadını ahrete göndermek suçundan yargılanmaktaydı. Hüküm giyip cezasını çekeceğinden de kimse şüphe etmiyordu; zira savcının bütün dayanağı bir tek tanığın ifadesiydi ama su götürmez cinstendi o ifade.

Bayan Wall'ı cinayet yerine otomobiliyle götürmüş ve olayı izlemiş bulunan bu erkek, bildiklerini polise bülbül gibi anlatmıştı. Aynı sözleri mahkeme salonunda da tekrarlayıp zapta geçirince cani kadının kodesi boylamasına Amerikan kanunlarına göre hiçbir engel kalmayacaktı.

Ne var ki hanımefendi hazretleri iyice paralıydılar. Paralı kişilerin ise kodeste ikametleri bütün geleneklere aykırı düşüyordu.

Mahkeme günü yargılama başlamadan hanımın avukatı ayağa kalkıp şöyle dedi:

— Sayın yargıca bir haber vermek istiyorum. İfadesi sayın savcının bütün iddialarının dayanağı olan tanık biraz önce Bayan Wall ile evlenmiş bulunuyor. Kanunlarımız kocaların karılarına karşı tanıklık etmeğe zorlanamıyacaklarını belirttiğine göre bu zatın sizin karşınıza çıkması artık yazık ki mümkün olmayacaktır. Bu sözler üzerine savcının iddialarına hiçbir dayanak kalmadığı gerekçesiyle dosya kapandı ve Susan Wall salıverildi!

İkinci olay daha da ömür.

Betty Legg adında otuzdört yaşında esmer güzeli bir kadın şu istekle bir sigorta şirketine başvurdu:

— Kocam bir kaza sonucunda öldü. Sizinle yapmış olduğu hayat sigortası anlaşmasına göre bir kazada ölürse iki misli para ödemeniz gerekiyor. Verin bu meblâğı.

Söz konusu para bir milyon lira kadardı. Şirket uzmanları olayı araştırınca gözleri faltaşı gibi açıldı:

Betty Legg kocasını başka bir kadınla yatakta yakalamış, adamı takkadak vurmuştu. Buydu «kaza» dediği olay.

Tabiî şirket itiraz etti; iş mahkemeye düştü.

Bir takım «uzman» avukatlar para kokusu almışlardı. Jüri, bilirkişi, rapor mapor derken ne olduysa oldu, mahkeme şu iddiayı kabul etti:

— Betty Legg zina durumunda yakaladığı kocasını ceza diye korkutmak istemiş, tabancasını o niyetle çekmiştir. Ancak kocası birdenbire yataktan fırlayınca kendisi ürküp heyecanlanmış, karışıklık anında parmağının tetik üstünde kasılmasıyla silâh patlayıvermiştir. Bu bakımdan kurşunun namludan çıkışı kazadır. İkinci bir aksilik sonucu, koca koşarken kurşunun yolunu kesmiş ve vurulmuştur. Bu bakımdan olay iki kere kazadır. Tazminatın da ona göre ödenmesi gerekir.

Betty Legg şimdi zengin. Zaten zengin olan uzman avukatların cüzdanları ise biraz daha tombullaştı...

Dünya basını bunları «Aman ne numaralar!» diye anlatıyor.

Aslında bu olaylar hep kişilerin kişilere ettikleri. Hukuk arenasında zümrelerin zümrelere, sınıfların sınıflara oynayabildikleri oyunları ise gelsinler de bizde görsünler. Tek bir tanığın, tek bir bilirkişinin, tek bir jürinin satın alınması nedir ki? Ehil ellerde hukuk iplikleri örüle örüle bir kişi, yüz kişi, bin kişi değil, milyonlarca insan ne ağlara düşürülebilir!

Dünyaya öğretmenlik edebileceğimiz tek alan da bu galiba.

Refik ERDURAN

İnönü, kadınların elinden zor kurtuldu. — Gazeteler —

— Koşun kızlar... Paşa geliyor!

Telefonla Şikâyet

Adnan VELİ

— Alooo!... Nire ora?

— Emniyet Başkomiserliği... Siz neresini arıyorsunuz?

— Ben Gumser beyi arıyom. Beyoğlu'nun gumserini...

— Ne yapacaksınız komiseri?

— Gumser bey, sen misin?

— Komiser biraz dışarı çıktı. Bir çeyrek sonra gelir. Ben onun muaviniyim. Ne istiyorsanız, bana söyleyin.

— Mâvin bey gardaşım, bu İsdanbul pek garman garışık bir melmeket canım...

— Siz kimsiniz?

— Ben İrecebim... İrecep Guzucu...

— Ne iş yaparsınız siz?

— Ben Erzurum'dan davar getirtir, İsdanbul'da satarım.

— Peki, ne istiyorsunuz şimdi?

— İsdanbul'dan şikâyatım var.

— Neymiş şikâyetiniz?

— Beni döğdüler gardaşım. Çok fazla bi dayak attılar. Şincik, otelde hastayım.

— Kim attı, niye attı?

— Bak, ağnatıyım da diyne... Bu benim İsdanbul'a üçüncü kez gelişim. İlk seferinde olmadı. İkincide de olmadı. Emme, bu kez başıma geldi.

— Canım, ne oldu, söyleseniz e?...

— Diyne bak... Sen, gençlik nedir, bilin helbet.

— Bilirim.

— Gaç yaşındasın?

— Otuz üç...

— Ohooo, sen de pek tazesin gardaşım. Benim yaşım elli beşe ulaştı. Emme, böyle elli beşe, cümle âlem maşallah dir. Biz, bi gençlik yapalım diyerekten, gahtık, Beyoğlu'na çıhtık. Beyoğlu'nun zokak aralarında Nayıt gulup diyerekten yerler var. «Kapana» diyerekten bi denesine girdik. Meğer bu «Kapana» didikleri, aynı fare gapanı gibi oluyormuş. İçeri varıncek baktım, gadınlar dizi dizi oturagomuşlar. Bi dene de köşe yere, çalgı dakımı oturtmuşlar. Çalgı çalarkene, bu garılar da orta yire çıhıp, adamların sarmaş dolaş oluviriyolar. Das oyunu yapıyolar. Eyi... Orası bize ait değel... Emme, bu gadınlardan bi teki, galkıp bana sokularaktan güldü. Eh mâvin bey, gadın gısmı, erkek gısmına gülüncek, erkeğinki de nefis değel mi? Ben de güldüm. Garı bi sefer daha güldü. Ben de bi sefer daha güldüm. O sıra, galkıp yanıma geldi. «Sen ne şeker şeysin öyle?...» diyerekten sordu. «Sen benim şeker olduğumu nirden biliyon?...» diyerekten sual ittim. «Ben sana bıldır dutuldum. Geçen yıldanberi cayır cayır yanıyom. İçerimde yangın var» didi. Besbelli ilk gelişimde, garı beni görüp vurulmuş. Bi yıldır da unudamamış.

Yanıma oturuvirdi. «Bana bi dene, das içkisinden ısmarlan mı?» didi. «Helbet» didim. Karsuna bi işmar itti. Kepçeli çanağınan bi içki geldi. Garı bardağa goyup birde içti. Ardından bi dene daha istedi, onu da içti. Ardından üçüncüyü de istedi, onu da içti. Sonracığıma benim elimi dutup, gendi bacağının üzerine godu. Gadının bacağının yumuşağı, eyi oluyor. Beni, golumdan çekerekten aldı, beri köşede alettiriksiz çardağa götürdü. Orıya oturttu. Ondan sonrasını hiç sorma mâvin bey. Garı, o kepçe içkisinden içincek, beni de ısırmıya başlıyor. Bi kez ısırması eyi oldu emme, sonradan dişleri batmıya başladı. Ben de elimi, onun budunun üzerine götürerekten, etinin yumuşağını iki sefer sırmıhladım. Garı bi cilvelendi. Aynı acı biber yimiş gibi, ağızıyınan solumıya başladı. Kepçe içkisinden belkim on dene geldi. Bi adamın gursağı küp olsa, gene de içemez bunu... Hel hal, bu garıların gursağında bi delik oluyor, içtiği ordan çıhıp gidiyor. Ben de hiç ses itmedim. En sonuna gelincek, bi gaşşık da ben içeyim diyerekten içtim. Bu içkinin adına «bol nemrut» deyorlar. Vallahi ben bi içtim, aynı demirhindi. En sonunda garı bana didi ki, «Bu ağşem, seni misafir itcem emme, burdan çıkıncek gapıda beni bekle. Urbamı deniştirip gelcem» didi. Karsun da hesap pusulasını iletti. Tam 775 lira dutmuş. Ben bi şekeri ziyade gayfe içmiş idim. Karsuna «Len» didim. «Bunun 775 lik nesi var be?...» O sıra, patron dikdikleri bi adam, berime geldi. «Ne dırdırlanıyon?... Parayı vir» didi. «Biz bu gader mesarif itmedik hemşerim...» didim. «Çok gonuşma, parayı vir» didi. Ardından iki karsun beni duttu. Patron da bi dene zuratıma çarptı. İki de yumruk vurdu. «Çıhar parayı» deyi diklendi. «Len gardaşım» didim. «Müşteriye dayak atmıya utanmıyonuz mu?...» didim. «Bura turistik yerdir. Turistik yer oluncek, müşteriyi döğmek selbestir» didi.

— Sonra ne oldu?

— Sonra ben patrona didim ki «Garının içtiği içkide, bi kerem tad yok. Hangi vicdana, bu parayı istiyonuz?...» didim. Bu sefer bana «Garıyı niye öptün?..» diyerekten sordu.

— Öpmüş müydünüz kadını siz?

— Öptüm elbet. Bu sefer patrona «Garıyı öpme parası ne dutuyor?...» didim. «Bunun dört yüzü öpme parasıdır» didi. «Öpme parasına bi fatura virin mi?» didim. «Virmem» didi. Bunun üzerine «Bu öpmenin alışı gaça, satışı gaça?...» diyerekten sordum. O zaman patron, zuratıma iki tokat daha çaldı. Bunun üzerine «Hemşerim!... Bura ganun melmeketidir. Sen bana vuraman... Sen kendini poletikacı mı sandın?» diyerekten sual ittim. Ardından da ayağa galkıp «Bu melmeketin ganunlarını çiğniyemezsin sen!» didim. Karsunların tümü, üzerime ulaştılar. «Dokunmayın bana, vallaha hepinizi Anayasa Mahkemesine viririm...» didim. O zaman bindiler beynime... «Bu herif ortanın solundan geliyor» diyerekten verdiler sopayı...

— Ortanın solundan mısınız siz?

— Estağfurullah mâvin bey... O şeref size ait...

— Beni ne karıştırıyorsun be birader?... Sen benim, ortanın solundan olduğumu ne biliyorsun?

— Bilmeyorum...

— Niye «O şeref size ait» diyorsun?

— Yaniya «ben ortanın solundan değelim» dimiye getirdim.

— Sonra?

— Sonra, enseye, sopa, yumruk, ne buldularsa vurdular. Biri urbamın ceketini çekti. Cüzdanıma el attı. Karsunun biri pantolumu çekip çıhardı. Bi denesi, zahatın kösteğini gopardı. Bi denesi, miltanın dümmelerini gopardı. Belimin orta köküne de iki tepçik vurdu. Paraları alıp zokağın galdırımına godular beni... Sayın mâvin bey. Hakkımı sen ara Allahasen... Ben hırsız değelim, namussuz değelim. Tütünüm yok, küfürüm yok. Tertemiz vatandaşım. Daha ne olayım mâvin bey?

— Bu şikâyet telefonla yapılmaz. Şimdi sen kalkıp karakola kadar gel. Hem ifadeni alalım, hem de seni muayeneye sevkedelim. Kanunî muamele neyse, onu yapalım...

— Allah senden razı ossun mâvin bey gardaşım... Allah, ne muradın varsa virsin. Şincik, canavar düdüklü tomofile binip de geliyom.

Adnan VELİ

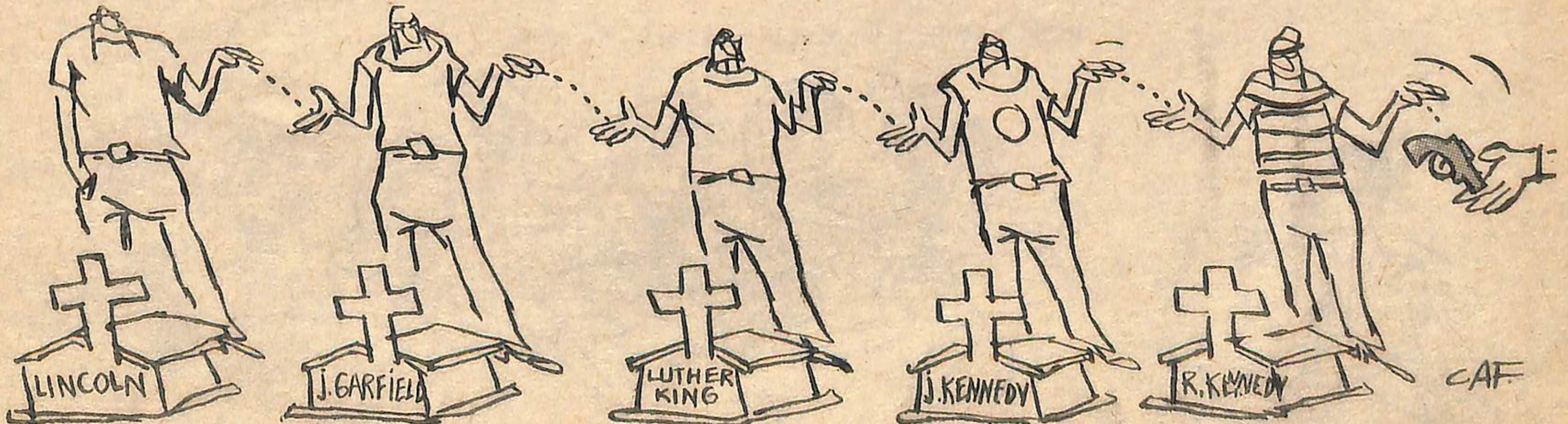
GELİYOR

«Yanıyor mu yeşil köşkün lâmbası»

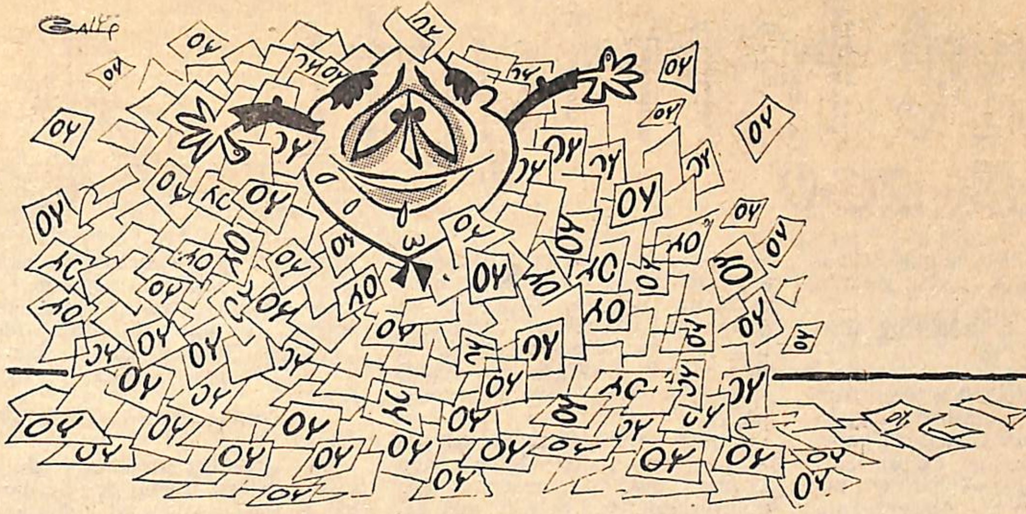
Kaynıyor mu fitne, fesat çorbası?
Hiç dolmuyor muhtekirin torbası.
Delik, deşik memurların urbası.
Frak da bir, cübbe de bir giyene,
Haram da bir, helâl da bir yiyene.

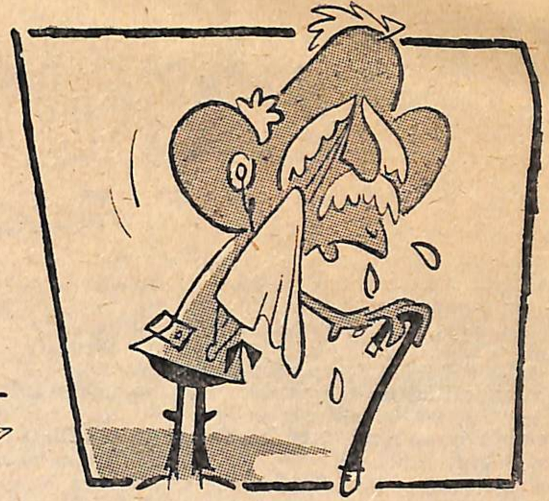
Canım kurban çıkarını bilene,
Zam ola ki kodamanlar eğlene.
«Git!» denir mi bedavadan gelene?
Parti parti dolaşanım geliyor,
Seçilmeyen perişanım geliyor.

Salâhattin KUTLU

Yazısız

«Garp Cephesinde yeni bir şey yok!»

Ankara Mektubu

SEN DE Mİ PARİS?

Ve nihayet dönüyordum...

Bretigny hava alanındaydık Akbabam. Arkamda karmakarışık, içim gibi karmakarışık bir Paris kalmıştı.

Bretigny hava alanı, şimdiye kadar ismini bile bilmiyordum... Kimse bilmiyordu... Askeri hava alanıymış, yeşillikler arasında. Fontenblo'nun yakınında... Gelin gibi bir Karavel bizi bekliyordu. Karavel, Finlândiya Havayollarının ve bizi karışıklıktan çıkarmağa gelmişti...

Acep, bir daha Paris'i görebilecekmiydim, olduğu gibi kalacak mıydı Paris?... Nesi değişecekti? Nesi hoyratlaşacaktı?... Varşova'yı harabeye çevrilmeden son görenlerdenim... Onun'çin içim sızım sızım sızlıyordu... Varşovada, Paris gibi kıvraktı. Paris gibi şendi. Paris gibi asırların verdiği bir birikimi vardı, içerisinde, insanda ne varsa olan... Böyle «birikimlilere» dünyanın artık tahammülü yoktu...

Ve Karavel, göklere kaydı, peşinden bir hasret sisi sürüyerek!...

AĞIZLARDA İKİ İSİM VAR

Biri De Gaulle... Biri Cohn Bendit... Fransızlar, lisanlarının âhengine uyduğundan ve keyiften, bizim kırk yıllık «Cohen» ı «Cohn» a çevirmişler... Biri dede, biri torun...

«De Gaulle, Colombey'e gitti... De Gaulle Colombey'den döndü... De Gaulle beş saat yok oldu...»

«Cohn Bendit demeç verdi... Cohn Bendit sınırı geçti... Cohn Bendit sınır dışı edildi... Cohn Bendit saçını siyaha boyayıp tekrar Fransa'ya girdi» (Demek saçını boyamak yetiyormuş bütün engelleri aşmak için... O siyah renk zaten tekin değil... Bizde de bir Buick arabayı siyahlara boyamışlardı, hani de... Sahi n'oldu o mesele?)

Televizyonda göründüklerinde, dinleyicilerin soluğunu kesen bu ikisi, diğer «lâfçılardan» hiçbiri değil... Ve nice «devir» farkı var aralarında... «Yaştan» değil... «Baştan» olan bir fark!

Karmakarışıklık, sokaklarda değil... Sokağa inmeyen kişilerin beyinlerinde. Kesin bir şey dinleyemedim. Herkes rahatlıkla, bir gün söylediğinin aksini söylüyor ve ucuz felsefeler yürütüyor... Ama ne ucuz!...

En akıllı geçinenler de, sonradan ekşimemek için, «efendim» diyorlar, «daha bir hükme varmak için çok erken...»

Düşünün Cohn Bendit'le De Gaulle'un alın alına geldikleri dünyayı... Paris Match'ın administratör Hervé Mile, kendisiyle uzun uzun konuşmuş:

«— Eh bin, il est loin d'être bête, et il est très sympathique» diyor...

(Budala olmaktan uzak ve çok sempatik!...)

Hervé Mile, Cohn Bendit'lerin dünyası kurulsa en çok kaybedecek kişilerden, eski dünyanın imparatorlarından biri... Ona Fransızlar «Onsekizinci Bakan» diyorlar. Fransa'nın, yalnız 17 tane Bakancağızı mı var?... Sendika sayısından iki sayı fazla... Tabii ki yıkılır Fransa!...

Şu anda, De Gaulle'ü düşünüyorum... Yalnızlığını düşünüyorum... Etrafındaki sadakatların erimesini düşünüyorum... Fakat Fransa, ne olsa Fransa, ateşte yanarken bile, resmi ağızlar, o gencecik, ihtilâl bayrağını yakalamış çocuktan bahsederken, «Mösyö» diye bahsediyorlar, yâni bey... «Vay iiit... Vay satılmış... Vay serseri...» diyen yok... O eski dünyanın bu tarafı var!...

«Mösyö» de mösyölüğünün keyfini dirhem dirhem çıkarıyor... Komedyen... Natuk... Zeki... Biografisini biraz fazla oynuyor, e bulduğu tiyatro büyük!...

Yalnız bir yere gelince «atlatıyor», kıpırdak, kaypak!

«— Peki, sizin kuracağınız dünya nasıl olacak?» dediklerinde...

«— Önce yıkalım da» diyor...

Bir takım teorileri var... Çok da okumuş... Ama daha hayatla karşılaştırmamış düşüncelerini...

«— Al» deseler, «Fransa'yı... istediğin gibi şekil ver», n'apar ki?...

BİZİMKİLER

Şu arada, «Paris'teki Türkler nice'ler?» diye sorsalar, şunu derim... Ben iki çeşitini gördüm:

Selçukiler ve diğerleri...

Selçukiler, şaşırtıcı bir cesarette... Cesur, vakur, umursamaz, tam eski Selçukiler gibi...

Diğerleri... Neme lâzımcı... Aman bana bir şey olmasıncı... (Olmaz... Ne zaman olmuş ki?... Felâketin değmesi için satıh lâzım!...) Stok yapıyorlar... Benzin stokundan dedikodu stokuna kadar! Yalnız gene bir şey deriim... Gene büyükelçiliklerin kültür ocağına çevrilmesi talebimi sunarım, sunacağım yere... Çünkü Fransızların deyimiyle «veul» bir müessese... Âciz!...

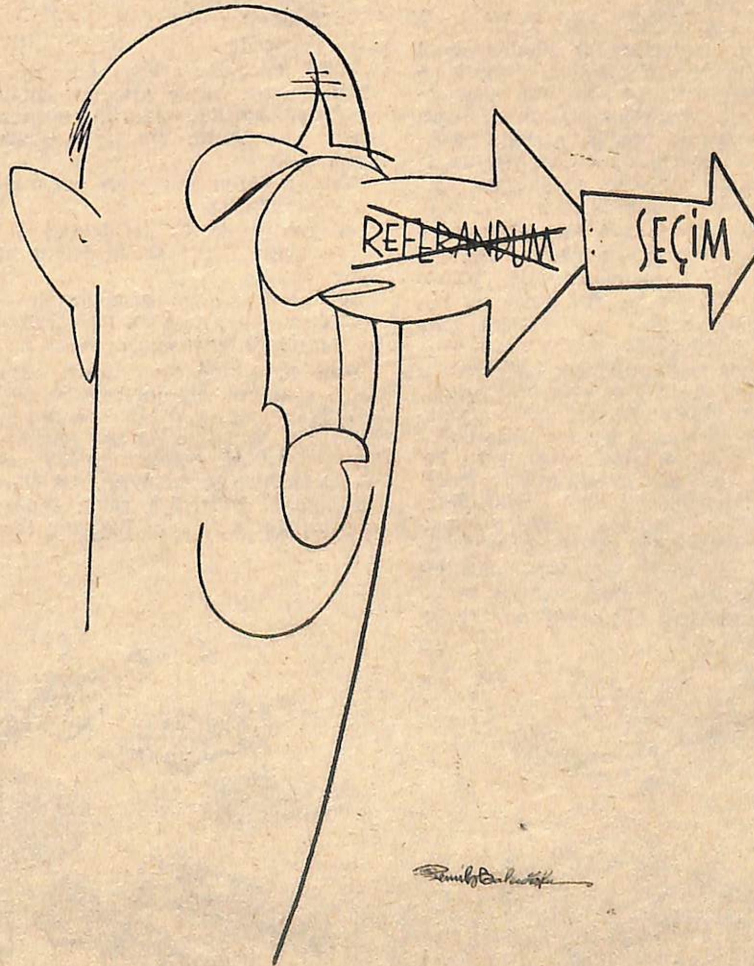
Başka elçilikler, vatandaşıyla nice ilgili... Bunlar heç, ama heç... Geeeç efendim, geeeç!... De Gaulle'e bile yer olmadıktan sonra dünyada, böyle içi geçmişlere hiç yer yok demektir...

Herkes (diplomatlardan bahsediyorum), vızır vızır tedbirini almış her hususta, bunların kendilerine verilen benzin haklarını bile kullanmaları bir mızmız mesele... Şu Fransa'da, herkes, çalıştığı yeri işgal etmişken, gelin...

«— Ne diyecektin?... Vay bozguncu vay!...»

Demiyorum, demiyorum vazgeçtim...

Nimet ARZIK

Yazısız

Öksürme hürriyeti

Muzaffer İZGÜ

HÂKİM, gözlüklerini çıkardıktan sonra, omuzları çökmüş, vaktinden evvel ihtiyarlamış adama:

— Anlat bakalım, niçin boşanmak istiyorsun karından? diye sordu.

Adam, kol yenleri eskimiş paltosunun içerisinde biraz daha büzüldükten sonra, kısık bir sesle:

— Öksürebilmek için efendim, diye cevap verdi.

Hâkim, o güne dek böyle bir boşanma sebebiyle karşılaşmadığı için, hayretle:

— Nasıl? dedi.

— Basbayağı öksürebilmek için efendim... Şöyle tadını çıkara çıkara, ciğerlerimi gere gere öksürebilmek için... Anlatayım efendim... Şu gördüğünüz karımla yirmi yıldır evliyiz. Allah hiç çocuk vermedi. Ne yapalım, takdir-i ilâhi buymuş dedik, çektik sîneye. Çektik amma, her defasında da karım:

— Kimbilir gençliğinde ne haltlar karıştırdın, ne hastalıklara yakalandın da zürriyetten kesildin, diyordu. Benim normal bir insan olduğumu kendisine doktor raporuyla ispat ettiğim halde, o, bir günden bir güne doktora gitmedi.

— Hadi hadi, senin doktorların hepsi yalancı. Ben gidip de doktorlara oramı buramı açamam. Allah bir bildiğim gibi biliyorum ki, kabahat sende. Benim annem iki kere ikiz doğurmuş, babam desen ikiz eşi. Hiç ben kısır olur muyum ayol?

O zaman gözüne raporu dayarım. Ama o, rapora bile bakmaz:

— Sen ez de onun suyunu iç! der.

Neyse efendim, biz tam onyedi sene çektik bu kahrı. Ama üç yıl önce karımda başka bir huysuzluktur başladı:

— Öksürme sinir oluyorum!...

— Yahu hanım, canım isteyerek mi öksürüyorum?

— Evet... Canın isteyerek öksürüyorsun. Hem de öksürüğü sen zevk haline getirmişsin. Baksana ayol, müzik nağmesi gibi öksürüyorsun... Öhhöö ehhaa öhhaaa! Nerdeyse öksürüğü konuşturacaksın. Bu ne biçim öksürük? Vallahi bir daha öksürürsen, alır başını gidersin!

Öksürmemek için kendimi nasıl tutarım hâkim bey, bir ben bilirim, bir de Allah. Başka şeye benzemez ki bu efendim. Haydi, dilini tut dese, kırk yıl tutar konuşmam ama, bu öksürük, tutulmaz ki. Bir de serde üçüncü sınıf memurluk olunca, üçüncü sigarasından başkasını içemediğin için, bu da tuzu biberi oluyor. Daha ben:

— Öh... demeden, hemen karşıma dikilir, sanki kabahat yapmış bir çocukmuşum gibi:

— Yut yut! diye bağırır. Bu arada, gözlerim belerir, boynumun damarları çıkar, pancar kesilirim, yutarım öksürüğümü...

— Bir daha öksürdüğünü göreyim!...

— Yahu hanım!...

— Evet, sen keyfinden öksürüyorsun, öksürüğü âdet haline getirmişsin... Canın sıkılınca, yapacak iş bulamayınca başlıyorsun öksürmeğe...

Daha geçen seneye kadar evde öksüremediğimin hızını dışarda alıyor, kapıdan çıkar çıkmaz, oturuyordum kahveye, şöyle doya doya öksürüyordum... Bu durumuma her zaman oturduğum kahvenin garsonu bile şahittir efendim. Çayımı masaya koyar:

— Öksür âbi öksür, doya doya öksür! Allah kimseyi düşürmesin kötü kadın eline, derdi.

Sonra bir gün karım beni, bu kahvede suçüstü yakaladı. Elimi göğsüme koymuşum, boynumu vermişim pencereye, çekiyorum temiz havayı içime, ohhh, basıyorum öksürüğü. Birden pencerenin önünde karımı görmez miyim? Aman Allahım! Orada bile bana:

— Yut yut! diye bağırdı.

Geldi garson:

— Yutamaz abla, dedi. Ama bizim kisi:

— Yut yut! diye bağırıyordu yoldan.

Olmuş yine gözlerim kan çanağı, yuvalarından fırlamışlar sanki. Elimle ağzımı tıkamışım, yutmağa çalışıyorum. Ama mümkünü var mı? Garson bağırıyor:

— Yutma âbi!

Karım bağırıyor:

— Yut yut!

Yuttum hâkim bey... Allah sizi inandırsın yuttum. O günden sonra da bir daha o kahveye adımımı atmadım. Bir park belledim, oraya gidiyor, orada öksürüyordum. Ama, çok geçmedi aradan, karımın baskıları o kadar çok arttı ki, dışarda da öksüremez oldum. Öksürüğüm gelince, elim ister istemez ağzıma gidiyor, sanki karım başımdaymış gibi yutmağa çalışıyordum. Siz hiç öksürük yutmadığınız için, bunun ne kadar zor bir şey olduğunu bilmezsiniz hâkim bey. Vallahi kılıç yutmaktan zordur.

Neyse efendim, geçen hafta evden çıktım. Durakta otobüs bekliyorum. Bütün millet gibi ben de kuyruktayım. Gelmesin mi bir öksürük?... Hay aksi şeytan!... Alışmışım, hemen elimi ağzıma götürdüm. Bir elim yetmedi, iki elimi götürdüm. Gözlerim olmuş kan çanağı, yummuşum gözlerimi, sıkışmış damarlarım... Aman Allahım, etrafımdakiler durumdan habersiz. Elimi bıraksam, patlayıp öksüreceğim, ama bırakamıyorum ki... Tam patlamak üzereyken, çok afedersiniz efendim, başka bir yerimden, başka bir ses çıkararak patlamaktan kurtuldum. Ama, iki genç kızın arasında bu işi, hem de çok gürültülü bir şekilde yapmış olmaktan yerin dibine geçtim...

O günü aynı şekilde dairede de tuttu bir kere. Daire arkadaşlarımın hiçbirine derdimi açmadığım için bilmiyorlardı. Beni öyle, iki elim ağzımda, gözlerim yuvalarından fırlamış, damarlarım bir karış görünce, ilk kez Halil bey fırladı masasından:

— Arkadaşlar, Abbas beye bir şeyler oluyor, dedi.

Tümü yığıldılar başıma. Soran sorana:

— Abbas bey kardeşim, bir şey mi kaldı boğazında?

— Kalemi mi yuttu acaba?

— Ağızlık olmasın?

— Su getirin su!...

— Koşun!...

— Sırtına vurun!...

Ver ettiler yumruğu sırtıma.

— Yahu bir doktor çağırsak, gidiyor Abbas bey!

— Müdüre haber verin!

Müdür de koştu geldi. Ben hâlâ, damarlarım bir karış, gözlerim kızıl kızıl öksürüğü yutmağa çalışıyorum. Müdür bağırıyor:

— Kalbine masaj yapalım!

Halil bey bağırıyor:

— Elini ağzından bir çektirebilsek!...

— Abbas bey!...

— Yahu gidiyor adam, göz göre göre gidiyor be!

— Doktor yahu!...

— Telefon!...

— Caaarrt!...

Elimi ağzımdan çektim. Öksürmemiştim ama, bütün arkadaşlarımın yanında, hem de müdürün suratına karşı, çok büyük bir terbiyesizlik yapmıştım.

Terimi sildim, derin bir nefes aldım. Arkadaşlar:

— Kendine geldin mi? dediler.

— Geldim... Bir şeyim yoktu ki zaten, dedim.

Müdür, kızgın kızgın söylendi:

— Gaz çıkarmanın da bu türlüsünü ömrümde görmedim! dedi.

Dün geceki de tuzu biberi oldu artık efendim. Akşam evimize çok sevdiğim ve saydığım arkadaşım Sırrı bey, karısı ve iki kızı misafirliğe gelmişlerdi. Neyse, oturduk, dereden tepeden konuşurken, söz döndü dolaştı, politikaya geldi. İkimizin tuttuğu parti ayrı. Başladık tartışmaya... Tam o sırada bir öksürük gelip oturmaz mı boğazıma? Aman Allahım, karım da tam karşımda... Dar attım iki elimi birden boğazıma. Gözlerim fırladı, damarlarım şişti, patlayacağım... Arkadaşım:

— Canım bunda kızacak ne var? diyor.

Ben, öksürüğü yutabilmek için, ayağa kalkmış, başımı bir bu yana, bir o yana sallıyorum... Gözlerim olmuş yine kan çanağı...

— Yahu Abbas'cığım!...

— Gıvıııvııı...

Karım çaktı manzarayı, koştu geldi:

— Yut yut! diye bağırıyor.

Sırrı bey, kendisinin söylediği şeye çok kızdığımı sanarak:

— Yahu Abbas'cığım, vallahi ağzımdan çıktı be kardeşim, diyor.

Ben, mosmor olmuşum, boyuna başımı sallıyorum... Sırrı bey:

— Afedersin kardeşim afedersin, sözümü geri aldım, diyor.

Kızları, karısı ayağa kalkmışlar, bana bakıyorlar. Karımsa hâlâ:

— Yut yut! diye bağırıyor.

Yuttum hâkim bey. Ama, yine o iki genç kızın, o Sırrı beyin karısının yanında yerlere girerek... Artık efendim...

Tam bu sırada, Abbas bey, yıldırım hızıyla iki elini ağzına götürdü. Gözleri ileri doğru fırladı, damarları bir karış şişti, başını sallamağa başladı.

Hâkim:

— N'oluyor? diye sordu.

Abbas beyin karısı Huriye, mahkeme salonunda olduğunu unutarak:

— Yut yut! diye bağırıyordu.

Hâkim, Huriye hanımdan hızlı bağırdı:

— Öksür!...

— Yut!

— Öksür!

Abbas efendi, kızıl gözleriyle hâkime bakıyor, iki eliyle de ağzını sımsıkı kapatıyordu.

— Öksür öksür!

— Yut yut!...

Mübaşir dayanamadı, koştu geldi, Abbas efendinin sırtına vurarak bağırdı:

— Öksür be öksür!

— Yut yut!

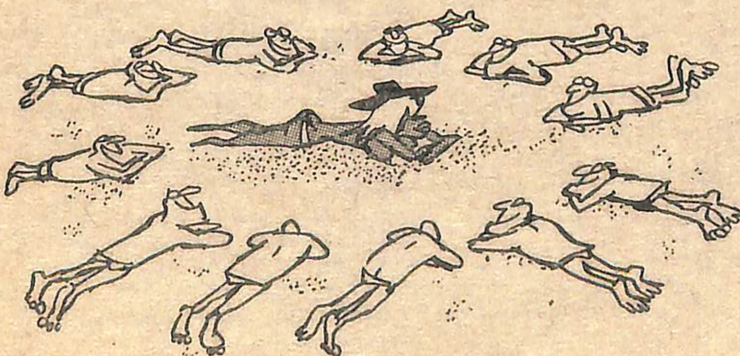
Hâkimin sesi duyuldu:

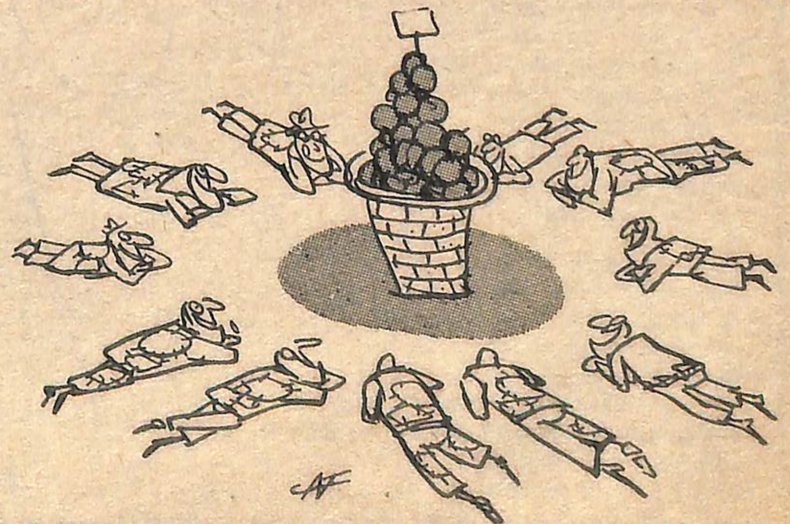
— Boşadım!...

Abbas efendi koyuverdi kendisini... Belki yirmi dakika aralıksız doya doya öksürdü... Huriye hanımsa, hâlâ:

— Yut yut! diye bağırıyordu...

Muzaffer İZGÜ

Yazısız

Bizden bize taşlamalar

NECDET RÜŞTÜ EFE

Vurur mısralarıyla her hafta bir hedefe;
İstese kendini de koyar vallahi tefe...
Baksana Akbaba'nın kanadının altına,
Kim kaldı eskilerden? Bir Necdet Rüştü Efe...

AZİZ NESİN

Çok az çıkıyor sesin, Aziz Nesin nerdesin?
«Bay Düdük»ler, «Zübük»ler adam oldu, ne dersin?
«Nutuk Makinesi»yle bak «Deliler Boşandı»...
«Kazan Töreni»nde mi, yoksa «Poliste» misin?

ADNAN VELİ

Elindeki kalemi kıvrak dansözün beli;
Kavradıkça bu beli, mizah yapıyor eli.
Boş kâğıdın altına tutup imzanı atsan,
Adına bakıp bakıp güleriz Adnan Veli!

ERDURAN'LAR

Leylâ hanım yıllardır güzel yemekler yaptı;
Akbaba'ya «Biraz Tuz, Biraz Biber» de kattı.
Diğer yandan, bir «Kartal Tekmesi» nden sakınan,
Refik Erduran'ı da geldi, Akbaba kaptı!

SUAVİ SÜALP

Ünü selvi boyuna değildir hiç müsavi;
Tiyatroda Suavi, sinemada Suavi...
Hangi sayfayı açsak, hep Suavi çıkıyor;
Gazetede Suavi, Akbaba'da Suavi...

NİMET ARZIK

Bilmem aklıma neden bu sual gelir sık sık:
Niçin piyes ve roman çevirmiyor? Çok yazık!...
Türkçesinden belli ki yazdığı, konuştuğu,
Fransızcaya yazık ediyor Nimet Arzık!

MUZAFFER İZGÜ

İzgü baktı ki bizde romancılık çok gevşek;
Yazdı «İt Adası» nı, yazdıkça geldi bir şevk...
Heyecanla karalar hayvan adlı romanlar;
Son eseri «Sıpa» ysa devamı olur «Eşek»...

SALAHATTİN KUTLU

Mısralarından belli, kendisi gayet mutlu;
Aşk bahsinde fikri hür, gönlü de çok umutlu.
Üstat kravat gibi flört değiştiriyor...
Modern Don Juan mıdır, Bay Salâhattin Kutlu?

VEDAT SAYGEL

Bazan düşeş atıyor, bazan oynuyor gele...
Yazısını al ele, ağaç gibi silkele:
Olgunlarını topla, diğerlerini ayır;
Oldurması için sun, Sayın Vedat Saygel'e!...

KENDİME

Ömür gelip geçiyor öğrenmekle, bilmekle;
Ya bir güzel sevmekle, ya ağlamak, gülmekle...
Ardımdan denilmesin: «Hiç eser bırakmadı!»
Mizahımı yaptım ben bu dünyaya gelmekle...

Mukadder ÖZAKMAN

Plaj Güzeli Yarışması

No: 1 — SÜREYYA PLÂJI GÜZELİ: SÜREYYA ŞENMAYO

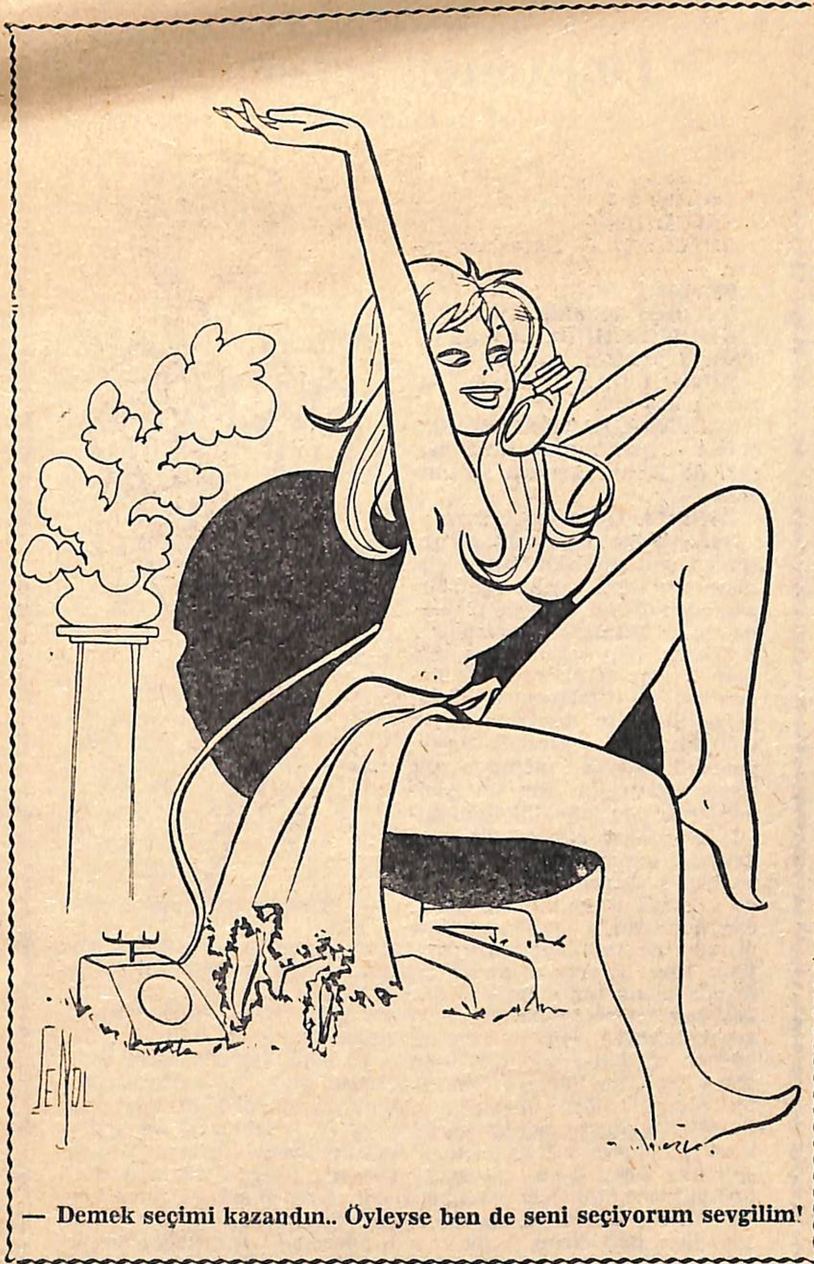
Süreyya Şenmayo

BOY: 1.49
EN: 99
GÖĞÜS: 118
KALÇA: 119
BOYUN: 67 — Kavaklara uğrar. —
SEVDİĞİ RENK: Lâcivert.
SEVDİĞİ YEMEK: Silkme.
KİMİN YERİNDE OLMAK İSTER: Teyzesinin yerinde.
BİLDİĞİ DİL: Az Türkçe, biraz da kuş dili.
BEĞENDİĞİ ARTİSTLER: Raj Kapor - Aysel Tanju - Ecnebilerden de Suzan Hayvard ve Tarzan.
TAHSİLİ: Okur yazamaz.

Süreyya Şenmayo daha on yaşından beri gömlekle denize girmeye başlamış, daha sonraları pazenden diktiği mayoyla plâjlarda göze batmaya başlamıştır... Bilhassa plâj kabinelerine meraklı kişiler tarafından vücudunun ölçüleri defalarca alınan Süreyya Şenmayo, bir zamanların ünlü film artisti Virginia Mayo'yu taklit ederek plâjlarda çok sükse toplamıştır. Bir ara kabinecilerden Mustafa Kilit'le nişanlanmış fakat Mustafa'nın onu kabineye atmaya kalkması üzerine nişanı denize atmış, kendiside arkadan atlayarak bu aşkından kaçmıştır... Bütün plâjları bir bir dolaşarak namını yürüten Süreyya, son olarak Süreyya Plâjında karar kılarak 44 numaralı kabineye yerleşmiştir... Kısa zamanda plâjın bir numaralı tipi olan Süreyya, plâjda gişeciliğe başlamış ve arada bir 44 numarada plâja gelen üçgen vücutlu gençlerle mayo giyip çıkarma numaralarına devam etmiştir... Babasının kendini reddetmesi üzerine Süreyya Plâjında yatıp kalkmaya başlayan Süreyya Şenmayo halen plâjın cankurtaranı Simit Ahmet'le flört etmektedir... Deniz mevsimini Mart 1'de açan Süreyya Şenmayo herkesten önce yanar... Balıklama ve çivilemesi görülmeye değer... Sırtüstü ve kurbağalama yüzer... Hiç su yutmaz... Denizde on saat devamlı kalır... Kumda yatarken etrafına yüzlerce tam siper yatıp kendisini seyreden erkek hayran toplar... Deniz mevsimini Kasımın sonunda kapar... Bu arada tam dört kere deri döker... Vücudunun tazeliğini ve diriliğini denize ve Ahmet'e borçlu olduğunu söyler... Bir oturuşta iki karpuz, iki yüz elli gram beyaz peynir ve birbuçuk ekmek yer... Geceleri plâjdaki kabinesinde özel ziyaretçilerini kabul eder... Mayoyla çektirmiş olduğu binlerce resmi vardır... Bunları plâjdaki yakışıklı çocuklara dağıtır... Süreyya bu mevsime mavi-kırmızı çizgili bir mayo ile girmiştir... Kabine numarası 32'dir... Fazla bilgi için plâj kabinecisine müracaat edilmesi rica olunur...

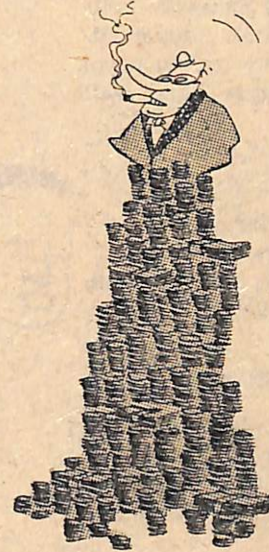
Boğaz'da gene otomobiller uçtu. — Gazeteler —

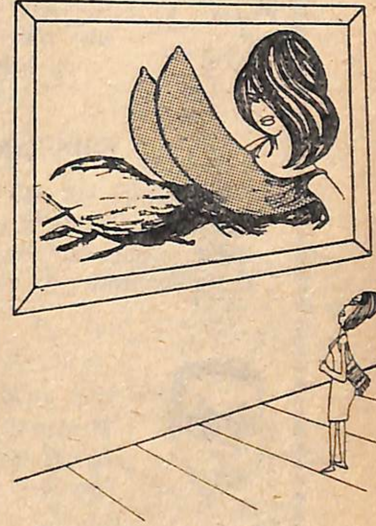

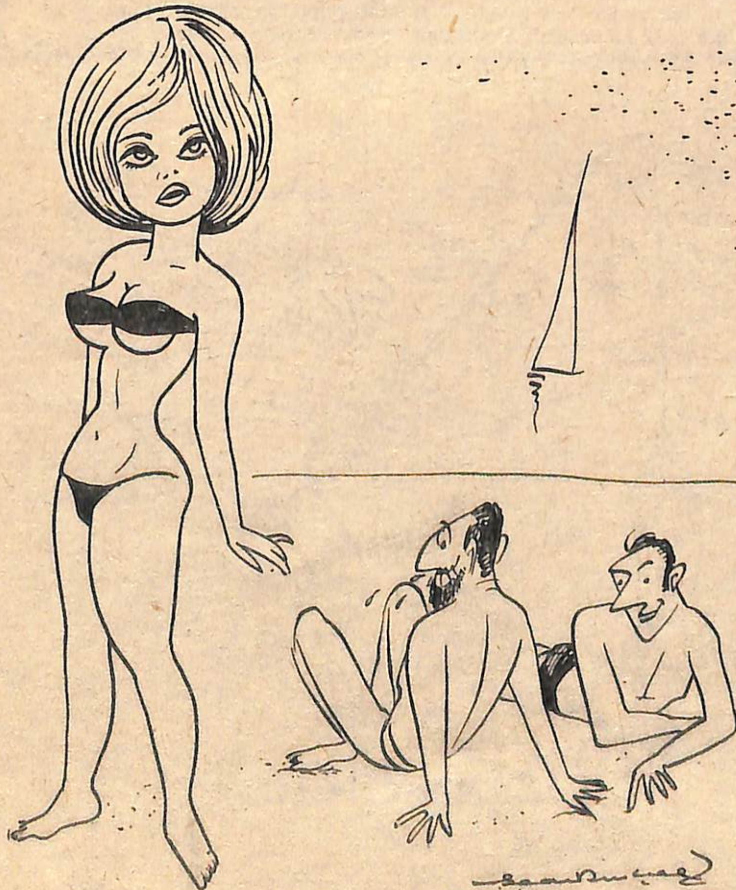
— Demek seçimi kazandın.. Öyleyse ben de seni seçiyorum sevgilim!

— Hâlâ kadınların çarşaf giymesinde ısrar ediyor musun?..

YEDİ

PAZARTESİ :

Kesin seçim sonuçları

Nutuklar atıldı...

Silâhlar çekildi...

Oylar verildi.

Ve sandık başına gidenlerin doksanı hastaneye, ondokuzu cennete gönderildi!

SALI :

Kalb ve kafa

Türkiye'de ilk kalb naklini gerçekleştirmek için büyük bir ekip kuran, fakat aylardır aradığı kalbi bulamayan Doçent Doktor Siyami Ersek, «Gelecekte en mühim mesele, kafa nakli olacaktır» demiş.

Olur mu, olur... Fakat bir kalb bulunamayan memlekette, sanırız işe yarayan kafa biraz zor bulunur!

ÇARŞAMBA :

Aman üstad...

Programının büyük bir kısmını seçimlere ayıran T.R.T. ana ve ara haberlerinde seçimin kanlı olaylarla geçtiğini yayınlarken, mikrofonunu uzattığı Y.T.P. lideri Yusuf Azizoğlu şunları söyledi: «2 Haziran seçimleri sâkin ve olgun bir şekilde cereyan etmiştir. Bu sükûnetin devamını temenni ederim.»

Aman üstad ağzınızdan yel alsın. Bir günlük sükûnetten doğan ölü ve yaralı sayısı meydanda... Allahaşkına söyleyin, devamı halinde kim sağ kalır vatanda?

PERŞEMBE :

Bitti ama...

Seçimler bitti, politik konuşmalar bitmedi.

Kazananlar geldi, kaybedenler gitti, partilerin birbirini ithamı bitmedi. Hangi partiye sorarsanız, kendileri daha kazançlı durumda.

Bektaşiye sorarlar: «İçki içer misin?»

Sesini uzata uzata cevap verir: «Akşamdaaan, akşama.»

«Namaz kılar mısın?»

Bir solukta cevaplandırır: «Bayramdan bayrama...»

Politikacılarımız da Bektaşiye benzedi.

«Boş yere çene çalar mısınız?»

«Ağzımı açmaktaaan açmaya...»

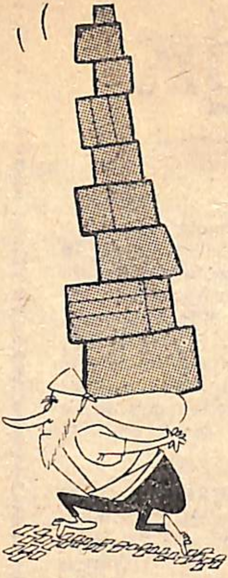
«Olumlu bir iş yapar mısınız?»

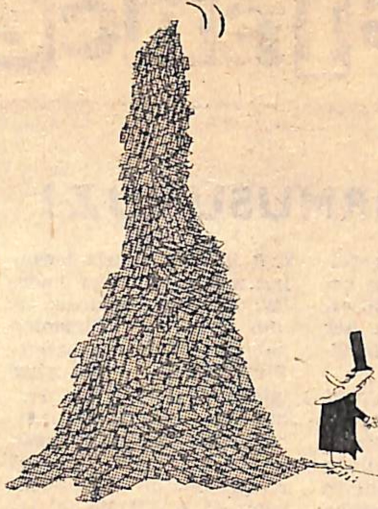
«Tesis açmaktan açmaya, te[illegible] açmaktan açmaya...»

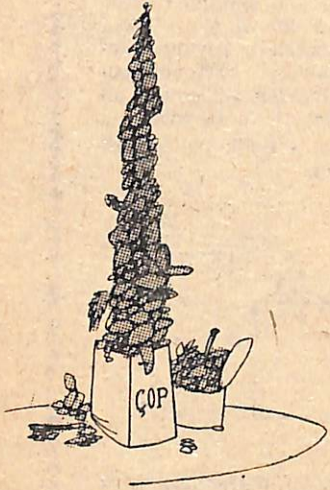
CUMA :

Bizim de...

Oylar sayıldı, hesaplar yapıldı, bütün bir hafta gazetelerimizde seçimlerle ilgili manşetler atıldı. O konu

... VE DAĞLARIMIZ !

— Kitap gibi karıdır, arkadaşım, çevir çevir oku!..

kapanınca döndüler yine parti liderlerine. Hep bir kalemden çıkma manşetler: «Seçim propagandasına çıkan liderlerin ayakları şişti.»

Şişti vallahi... Onların ayakları şişti, bizim başımız!...

CUMARTESİ :

Fransa'dan yankılar

«Polisin sert davranması yüzünden Fransa'da karışıklıklar meydana geldi.»

«Öğrenciler, Sorbon'u işgal etti.»

«Olayları öğrenen De Gaulle, Romanya gezisinin son gününü iptal etti.»

«Öğrenci hareketini desteklediklediklerini bildiren işçilerle köylüler yürüyüşe geçti.»

«Reforma evet, maskaralığa hayır» diyen De Gaulle, «Öğrencilerle işçiler işgal ettikleri yerleri terketmezlerse, zor kullanılacaktır» dedi.

Bu çağrıya olumlu bir sonuç alınamadı, De Gaulle Paris'i terketti!

Acaba?...

Bir genç kız maliyeci nişanlısını bırakıp, lâhmacuncuya kaçmış.

Ne yapsın kızcağız? Her halde personel kanunu çıkar da belki evleniriz diye maliyeciyi bir yıl bekledi, iki yıl bekledi, üç yıl bekledi, sonunda «Bu kanunun çıkışını görmeye bizim ömrümüz yetmeyecek. Hiç olmazsa lâhmacuncuya varıp kendimi kurtarayım» dedi.

GÜN

PAZAR :

Mışıl mışıl

İstanbul'un yeni Belediye Başkanı Atabey, Belediye Sarayında yatıp kalkacağını söylemiş.

Oh oh... Başkanımız sarayda, biz şehirde vurur kafayı uyuruz. Eh, uyku da insanın kendinden geçme hali olduğundan bir uyandıran çıkmazsa, evsizliğimizi, aşsızlığımızı, işsizliğimizi, susuzluğumuzu da nasıl olsa unuturuz!

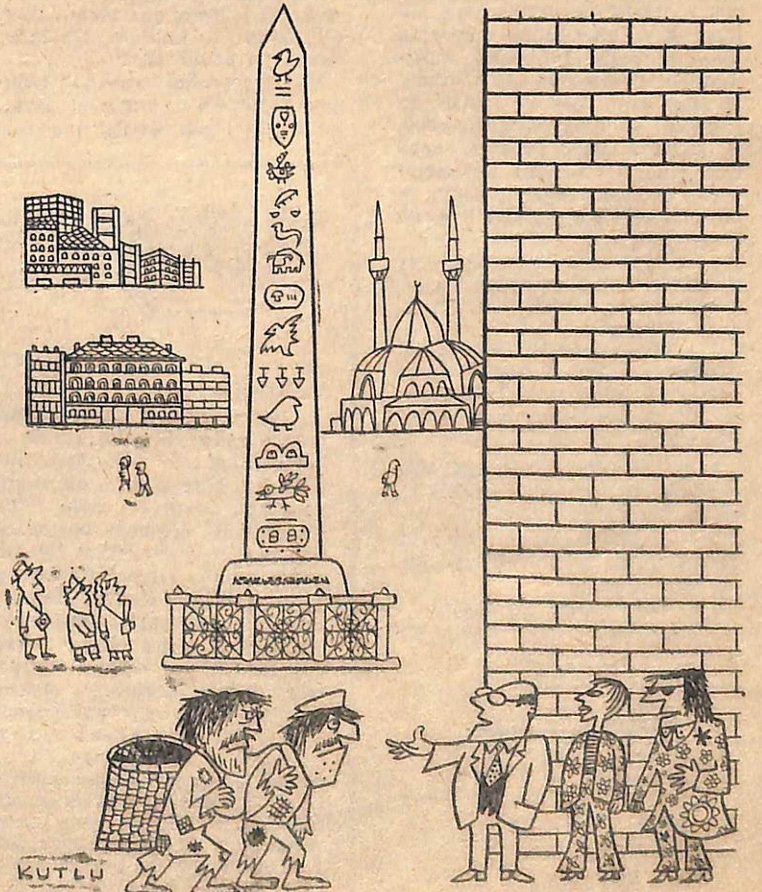
Soygun değilmiş

Güpegündüz bir celepten ikibin lira çalan kapkaççı, ortalığı telâşa vermiş.

E tabii hırsızlıktır diyeceksiniz. Halk elbette telâşlanır.

Fakat telâşın sebebi celebin soyulması değil, halkın bir bankanın soyulduğunu sanmasıymış.

Öyle ya canım... Soygun diye bankalardan yürütülen paralara denir. Senin benim cebimden yürütülen bir kaç kuruşla kim ilgilenir?

— İşte bunlar da bizim Hippy'ler!

NCELİK-EĞLENCELİK

İ SÜALP

HAŞARATI TANIYORMUSUNUZ?

... yavaş ... Hepiniz ...şarat deni... böcek, sinek ...aklar başlar baş... piyasaya çıkarlar. ...ların maksatları insanın kanını emip geçinmektir. Kendilerine defalarca bunu yapmamaları söylenmişse de gene ısrarla insanoğluna kalleşçe hücum edip şenî emellerine devam etmişlerdir. Gerçi dünya kurulalıdan beri milyarlarca haşarat insanlar tarafından şehit edilmişse de bu arada insanlar da epeyce kişi telef vermişlerdir. Firavun Üçüncü Keops bunlardan biridir. İşte bu haşarat denen mazaratı yakından tanımakta büyük fayda vardır. Şimdi bunları teker teker tanıtmaya başlıyoruz.

SİVRİSİNEK: Asıl adı Secratamüsanefelüsmoskitopüs olan bu hain mahlûk ilk olarak Ortaasya'nın güneyindeki Gobi bataklığında Moğollar tarafından düşmanlarını zehirlemek için üretilmiştir. Fakat zamanla bütün dünyaya yayılan sivrisinek bulutlar halinde her tarafa yayılmış ve insanlığın başına belâ olmuştur. Sivrisinek adından da anlaşılacağı gibi çok sivri bir sinektir. Hortumunun içine doldurduğu sıtma mikrobunu insana boşaltır ve o miktar kanı emerek yoluna devam eder. Çok seviktir. Ağırlığı 00005.6 miligramdır. Uçarken insanı korkutmak için ağzıyla «vıııız» diye bir ses çıkarır. Bir günde otuz kilometre yol kateder. Bunu temizlemek için yapılacak en doğru hareket ezmektir. Yalnız sivrisineği ezeyim derken bir yerinizi sakatlamamaya dikkat edin. D.D.T. karşısında da dayanamaz. Koku genzine dolunca ciğerlerindeki oksijeni azalır ve nalları diker. Onun için kokuyu duyunca hemen pencereden kırmaya çalışır. Bazan başı dönerek aşağı düşer. Unutmayın sivrisinek her görüldüğü yerde ezilmelidir.

PİRE: Yunanistan'daki Pire limanında dünyaya gelmiştir. Oradaki bir eşekten dünyaya yayılmış ve tozla birlikte gemilerin ambarında dünya turuna çıkmıştır. Son derece çevik olan pire de sivrisinek gibi kan düşmanıdır. Isırır ısırmaz sıçrar, yakalanması çok zordur. Daima insana çalım atar. Bir pire bazan boyunun 98 misli sıçrar. Sıçrayarak gittiği için nerede olduğu kolay bulunmaz. Yakalandığı zaman da bir yolunu bulup kırmaya çalışır. Bu namussuz da D.D.T. karşısında duman olur. İlâcı koklayınca boğularak ölür. Pireler üçer kişilik gruplar halinde servise çıkarlar. Ayrıca komando pireler de vardır. Bunlar özel olarak yetiştirilmiştir.

TAHTAKURUSU: İsminden de anlaşılacağından tahtaların kurumasından olan bu haşarat taşıdığı hususi esansla insanları mestedip kanını emer. Fakat çabuk kaçamaz. Onun için bunlar tümenler halinde hücuma geçerler. Bir tümende bin beşyüz tahtakurusu bulunur. Meşhur Anibal'ın tahtakurusu teşkilâtını tetkik ederek ordularını öyle yönettiği rivayet olunur. Tahtakurusunu da D.D.T. ile iyi etmek en doğru usuldür. İlâcı koklar koklamaz sırt üstü düşer. Düşerken de:

«— Kaçın, burada D.D.T. var! diye bağırır. Fakat paçayı kurtaramaz.

KARASİNEK: Haşaratın en berduş ve kirli cinsi budur. Münasebetsiz bir sinek olan karasinek her yere konar. İniş takımları çok sağlamdır. Piyasada çeşitli tipleri mevcuttur. Yapılan istatistiklere göre, dünya üstünde karasineğin konmadığı yer yoktur. Belli bir teşkilâtları yoktur ve tek tek yaşarlar. Çabuk kaçtığı için yakalanması zordur. Sinek avlamak onun için dünya üstünde çok meraklı bir moda olmuştur. Bilhassa yurdumuzda sinek avlayanlara kahvelerde bol bol rastlanır. Karasineği de D.D.T. ile temizlemek şarttır. Kokuyu alır almaz bir pike yapıp ölür. Fakat son zamanlarda bunlar D.D.T. ye de muafiyet kesbetmişlerdir. Filite karşı uçmakta devam eden çok sinek fotoğrafla tesbit edilmiştir.

DİĞERLERİ: Tatarcık, hamam böceği ve muhtelif böcekler pek az başımıza dert olur. Yukardaki bu dört haşaratı hakladığımız zaman rahat bir yaz geçireceğiz demektir. Onun için şimdiden birer filit makinesi alın. Yoksa yaz geceleri boyunca kaşınmaktan kurtulamazsınız. Benden söylemesi, sineklerden de ısırması.

Yaz tatiliniz bol sinekli geçsin.

KATİL KİM?

(HER HALDE BİRİDİR)

Son senelerin en esrarengiz cinayetlerinden biri de Ayazpaşa cinayetidir. Belki küçükler bilmezler, bundan elli sene önce Ayazpaşa'da Hakikat Palas'ta Kevort Keçeciyan adında bir Ermeni, vücudunun bütün âzaları yüz muhtelif boyda parçaya bölünerek ve evin bütün odalarına müsavi olarak dağıtılarak katledilmişti. O zamanın polis müdürü Şaşı Feyzi bey ne kadar uğraştıysa bu cinayeti çözememiş ve istifa etmişti. Seneler sonra bile cinayetseverlerin kafalarını yoran bu esrarengiz vakanın ip uçlarını veriyoruz. Belki içinizde çözen bulunur.

1 — Maktulün avucunda bir karamelâ kâğıdı bulunmuştu.

2 — Yerler bütün talk pudrasıyla bulanmıştı.

3 — Kaloriferlerin hepsi kapatılmıştı.

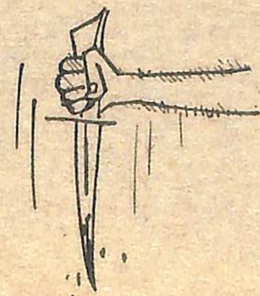
4 — Kevork'un yeleğinin cebinde küçük bir tırnak makası bulunmuştu.

5 — Duvarda kırmızı kalemle yazılmış (Sen de mi Kevork?) diye iki kelime yazılmıştı.

6 — Katil banyoda ellerini yıkamış ve kanlı bir peçeteyi oraya asıp gitmişti.

7 — Saat 7,20'de durmuştu.

İşte deliller bunlar, kafayı çalıştırın ve katili bulun.

Hâlâ bulamadınız mı?... Halbuki katili bulmak çok basit... Ben düşündüm ve buldum. Dinleyin, bakın ne kadar basit:

1 — Kevork'un avucunda bulunan karamela kâğıdından zavallının şekeri çok sevdiği anlaşılır. Demek ki Kevork karamelâyı tam ağzına attığı anda katil gelip onun ağzındaki karamelâyı almaya çalıştı.

2 — Yerlerin talk pudrası olması, katilin cinayetten sonra traş olduğunu gösterir. Demek ki katil talk pudrasını dökmüş ve buna önem vermemişti. O halde katil sakallının biriydi.

3 — Kaloriferlerin hepsinin kapalı olduğuna göre katil sıcaktan hoşlanmayan, gayet soğukkanlı bir adamdı. Bu katilin şarkılı, yâni soğuk memleketten gelen biri olduğunu gösterir. Meselâ Erzurum'lu, Kars'lı gibi...

4 — Kevork'un yeleğinin cebindeki tırnak makasına gelince.. Kevork karamelâyı yedikten sonra tırnaklarını kesecekti. Fakat öldüğü için buna zaman bulamadı.

5 — Duvardaki yazıya gelince... Katil, bu yazıyı Kevork'tan bir şey istemeye gelip cevabını alamayınca yazmıştı. Aslında bu yazının pek önemi yoktu.

6 — Katilin banyoda elini yıkaması da temizliğe meraklı biri olduğunu gösterir. Peçeteyi oraya bırakması da gayet normaldir. Zira peçete kendinin değildi.

7 — Saatin yediyi yirmi geçe durması da kurulmuş olmamasını gösterir.

Netice, demek ki katil Kevork'u öldürdü ve gitti. Nasıl, meselenin altından güzel kalktık değil mi?... Katilin kim olduğuna gelince, orası biraz karışık... Zaten aradan elli sene geçmiş. Katil de ölmüştür. Kapanan bir dâvayı eşelemek bize yakışmaz.

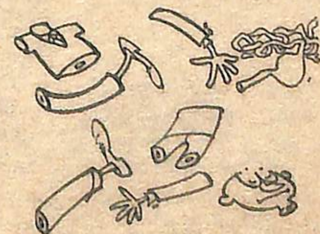
KORKUNÇ BİR MEKTUP

Hanım teyze,

Senin ne kirli çıkın olduğunu biliriz... Artık bir ayağın çukurda olduğuna göre, köşkünde sakladığın altınlarını araklayıp seni temizlemek için yarın gece bir'e doğru geleceğiz... İlk önce uzun uzun beş kere uluma, sonra yüksek sesle öksürme ve geğirme duyacaksın... Sonra birden fırtına çıkacak ve yağmur bardaktan boşanır gibi yağmaya başlayacak... İyi mi?... Sakın korkma... Ondan sonra ne diyordum, birden pencereler ardına kadar açılacak ve üç hayalet odana şak diye girecek... Hayaletlerden biri benim, biri arkadaşım Konsol Hamdi, biri de Filit Yakup... Sana hayalet numarası yapıp korkutacağız ve sen bu arada korku şeyinden altınlarının yerini bize söyleyeceksin. Farzedelim ki söylemedin... O zaman, sana başka numaramız var... Seni bir çuvala attığımız gibi bahçeye indireceğiz ve kuyuya sallandıracağız. Velev ki o da sökmedi... Bu sefer seni kuyudan çekip gene eve sokacak ve mutfağa götüreceğiz. Yakup üç baş iri soğan soyacak ve gözüne doğru tutacak... Sen o zaman da bizi takmazsan, ayaklarına kapanıp senden birer onluk isteyeceğiz... İyisi mi teyzeciğim bize birer onluğu şimdiden gönder de sen de kurtul... Çünkü bunları yaparken bakarsın korkarız... Bize bir teyzelik yap. Çünkü rakı içecek paramız yok... Mektubumuzu alır almaz aşağıdaki adrese otuz kâğıdı gönder, e mi tonton teyzeciğim?...

Âbidin'in kahvesinde, üç hayalet Hüsnü — Hamdi ve Yakup

NOT: Bu mektubu sakın polise gösterme, sonra hapı yutarız.

DEGENEKLE DÖGERÜK

Altan ÇULHA

KIŞA, kalıp kalıp kesilip, tezek olarak kullanılacak hayvan gübresi yayılmış, geniş alanın üzerinde aşağı mahalle ile yukarı mahallenin bütün çocukları toplanmıştık.

«Basma» tâbir edilen bu yumuşak düzlükte pazar günkü, Tepeardı mahallesi ile yapılacak önemli maça hazırlanıyorduk. Basma'nın şahibi Yusuf İzzettin amca da oradaydı:

— «Gene fotfol mu olan?» dedi.

— «He, fotfol» dedik.

— «Çigneyin, oğlum çigneyin; çigneyin de gışa tezek has yansın» dedi.

Baba Fostukla, Gır Mavuş «Ben beni» yapıp takım kurmaya giriştiler:

— Ben beni.

— Neye ben beni?

— Olan oğlum, ben beni diğirem.

— Eşşekoğlu eşşek ben de, ben beni diğirem.

Bütün gürültü, Gadak Kasım'ın üstüne idi. İlk «Ben beniyi» diyen en iyi oyuncu Gadak'ı alma hakkına sahip olacaktı.

Baba Fostuk, Gır Mavuş'un gözüne, yumruğu indirince «Ben beniyi» de söyleme önceliğini kazandı:

— Ben beni...

— Ben de beni...

— Behen bi eş.

— Al begendigini.

— Aldım Gadak Kasım'ı.

— Aldım Venne'yi.

— Aldım Cinni'yi.

— Aldım Folluk Cevat'ı.

— Aldım Fofo'yu...

«Altıda haftayım, onikide maç biter» düzeni ile maça başladık. İçi koyun şirdeni ile şişirilmiş, binbir yamalı topumuz, karşılıklı bir çok kereler canla başla koruduğumuz kalelerimize girdi. Altı yedi kere altıda haftayım oldu, onikide maç bitti. Sonunda pazara oynayacak takımı tesbit ettik. Kir pas içinde evlere döndük. Annem gene baygınlıklar geçirdi. Adam olmayacağımdan, bana en yaraşır mesleğin hamallık olacağından bahsetti. Uygun organlarıma, en uygun beddualarını savurdu. gene de hırsını alamayıp bir temiz dövdü, bu da yetmiyormuş gibi:

— «Akşam baban gelsin sen görürsün» tehdidini savurdu.

Ertesi gün evlerden bir donla bir fanilâ aşırdık. Gır Mavuş'ların samanlığında ateş yakıp, hayvanların yal kazanını üzerine koyduk, üç paket siyah Viktorya boyayı içine donlarımızla birlikte atıp, sopayla çevirmeye başladık. Biraz alacalı oldu amma, gene de boya tuttu. Formalarımız hazırdı.

Pazar sabahı Yusuf İzzettin amcanın basmasında toplandık. Maçı Tepeardı'nın geniş çayırında oynayacaktık. Güle oynaya, itişe kakışa Tepeardı'na vardık. Ortalıkta kimseler yoktu.

Aramızda çift kale kurup maça başladık.

Ne kadar oynadık hatırlamıyorum; güneş tepemize gelmiş, bizi kavurmaya başlamıştı.

Biraz sonra Tepeardı takımı bütün avanesi ile göründü. Onların da formaları siyah-beyazdı. Yalnız karışıklık olmasın diye fanilâlarını siyaha boyamışlar, donlarını kirli beyazlığı ile bırakmışlardı. Takımlarının dışında kalan diğer çocukların ellerinde «Gobal» tâbir edilen iri, kalın bazısı fırınlanmış sopalar vardı.

Takım kaptanları, Löllö Ahmet en baştaydı:

— «Maça geldik» dedi.

Gadak Kasım:

— «Hökmen yeniksiniz, biz sizi çoh bekledük» dedi.

— «Biz anlamazıh, oynamazsağız degenekle dögerük» dediler.

Değil top oynayacak, yürüyecek halimiz yoktu. Güneş kızgındı, çayır, Yusuf İzzettin amcanın basmasından çok daha büyüktü.

Gadak Kasım:

— «Olan oynamazsah, bu itoğlitler bizi degenekle döger, haydi oynıyah» dedi.

— «Oynıyalım» dedik.

Onlar hep bir ağızdan bağrıştılar:

— Dögüşe de varıh, maça da varıh.

Okullar tatil oldu. — Gaze

— Hayret!.. Sizin oğlan bu kafayla nasıl sınıf geçti?

Tarafsız bir kişi bulup hakem yapmak istedik. Löllö Ahmet itiraz etti:

— Hakem benim.

Bizden bir iki kişi olmaz diye itiraza yeltendilerse de, bir kaç yumrukta yola geldiler.

Gadak Kasım, bana:

— «Olan yenileh, yenerseh, bu eşek itoğlitler bizi dögerler» dedi. Kabul ettik, kalemize en kova kalecimiz Baba Fostuk'u geçirdik. Löllö düdüğü çaldı ve maç başladı.

Hay kör şeytan, daha ilk akında bizim Cinli sağdan kaydı, ortaya geldi, iyice yamılmış olan topa bir şüt attı, goool...

Hakemlik yapan Löllö Ahmet gol girdikten sonra, topu aldı, getirdi, bizim kalenin altı adım ötesine dikti. Hayatında belki de, ilk defa gol atan, bu golün sevinci ile yiyeceği dayağı dahi unutan Cinli anlamamıştı bunu. Löllö'ye yaklaştı:

— Nevolir ula?...

— Ne olacah, olan penaltı.

— Ney, ney?

— Penaltı diyirük, size penaltı oldu.

— Hastir, oğlum buz gibin gol.

— Sus lan... Ben hakemem, penaltı diyirük, penaltı işte.

— Peki oğlum neye penaltı?

— Sen ne oynirsen?

— Sağ açıh.

— Golü nereden attın?

— Enteresoldan (Santrfordan olacak).

— Olan oğlum, heç sağ açık enteresoldan gol atar mı, bu sebeple size biz penaltı atacıyıh.

Güzelim golünün bu sebeple iptaline kızan Cinli kendini tutamadı ve Löllö'nün suratına yumruğunu yapıştırdı. Zavallı Cinli'yi bir an içinde yerde gördük. Başına, vücuduna iri iri sopalar inip kalkıyordu. İlk şehidimizi vermiştik.

Ortalık zorla yatıştı, Löllö, penaltıyı dikti, çekti, avuta attı.

— «Olmadı, galeci gıpırdandı, yeniden çekecem» dedi.

— «Çek eşeh, çek» dedik.

Bu sefer, top gitti, penaltı çekilirken korkudan çişi gelen ve arkasını dönüp küçük suyunu döken Baba Fostuk'un sırtına çarptı.

Tepeardı'lılar (Goool) diye bağrıdılar.

Biz de bu golün nasıl gol olduğunu anlamadık amma, fazla üstelemedik.

Maçı kaybettik, tam beş sıfır yenildik. Gollerin beşi de penaltıdan oldu. Löllö son penaltıyı kaleye iki adımdan çekti, onu da dışarı attı amma biz Tepeardı'lılardan daha fazla gol diye bağırıp Löllö'yü epeyce sevindirdik. Ne yazık ki, bütün iyiniyetimize rağmen, maçtan sonra temiz bir dayak yedik. Bu dayağın yanında, annemden yiyeceğim dayak bana artık vız geliyordu. Mahalleye süklüm püklüm, perişan halde döndük.

Ertesi günü başta Löllö olmak üzere, dört beş tane Tepeardı'lıyı, bizim mahalleden çarşıya geçerken bir temiz patakladık. Bir parça olsun öcümüzü almıştık. Bu dövüşte Gadak Kasım'ın sırtında, hâlâ pazar günü giydiği forması vardı.

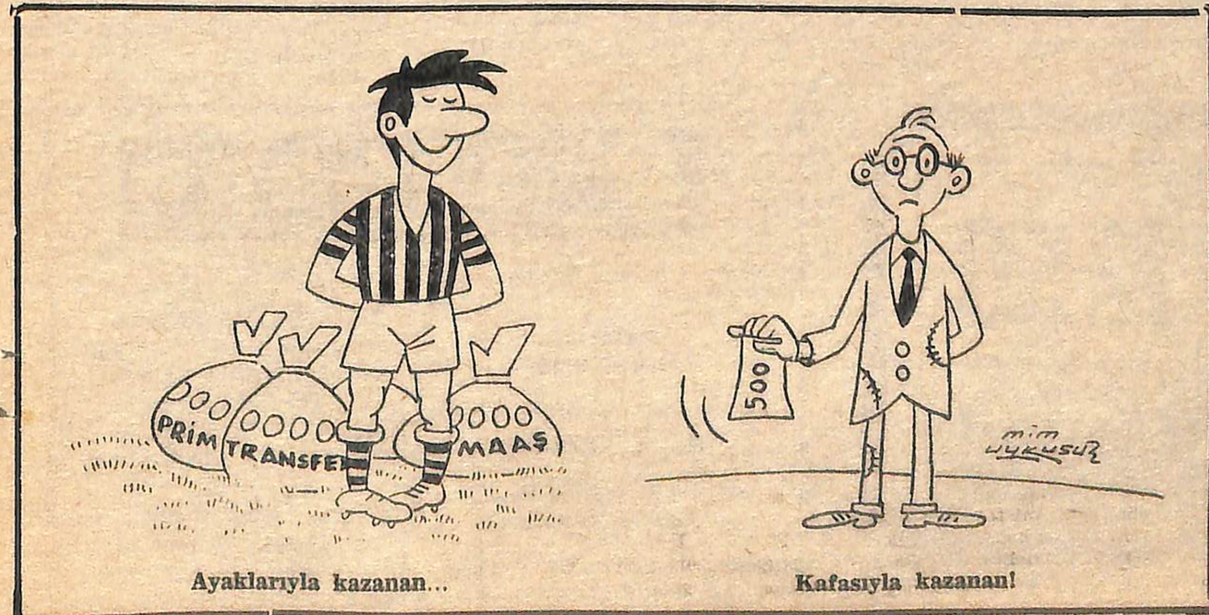
— «Formanı neden çıkarmadın?» dedim.

— «Elbisem bundan daha eski neydek gardaş?» dedi.

Çıplak ayaklarını sürüye sürüye tozlu yolda yürüdü gitti.

Zavallı Gadak, dünyaya erken gelmiş. Anlattığım olaylar bu çağda geçseydi belki meşhur bir futbolcu olurdu. Duyduğuma göre, şimdi, memlekette bir un fabrikasında hammallık yapıyormuş.

Altan ÇULHA

Ayaklarıyla kazanan... Kafasıyla kazanan!

SIPA

MUZAFFER İZGÜ

...aba! ..., dö- ...e ye-

...n değil mi? ...gibiyim baba. ...k sevişmek isti- ...nım aç! Dur yahu, ...m olacaktı. Eveeet,

...kapıyı yumrukladım:

...ley, kimse yok mu orada? Zil ...ymalı canım buralara, basmalısın zile, gelmeli bekçi! «Buyrun efendim» demeli. Değil mi ya amca?

— ......

— Hey, kimse yok mu orada?

Başka bir bekçi geldi:

— Ne var lan?

— Terbiyeli ol bakalım biraz... Fazla değil, birazcık... Senin karşında asil bir genç var. Al şu bir lirayı, bir ekmek al, üstüyle de zeytin al! Zeytin seversin değil mi amca? Evet evet, seversin... Tamam, şimdilik siparişlerimiz bu kadar.

Bekçi gittikten sonra, ihtiyar sordu:

Ah babacığım, ne sorarsın böyle? Helbet bir şey yapmışız ki, tıkmışlar buraya. Meselâ bak, ayağımda ayakkabılarım yok, pantalonum delik dirsik, param yok, kafa koçanım yok, ikametgâhım yok...

— Ben mi baba?

— Sen?

— Ben şey yaptım, suçum şey babalık... Zenginleri soyacağım.

— Soymadın mı?

— Hayır, daha soymadım.

— Ama suçun olmadan nasıl tıkarlar seni içeri?

— Tıkarlar baba. Ön tedbir... Hem de bimekânım.

— Anlamadım.

— Anlamazsın, polis ağzı bunlar.

— Pekiyi, hangi zengini soyacaksın?

— Bakalım, daha karar vermedim... Yarın akşam hangi park köşesinde yatarsam, o parka yakın zengini soyacağım. Ve de ora zenginlerinin hepsinin yürekleri hoplayacak!

— Azılı bir soyguncusun galiba?

— Her şeyin en fevkalâdesini severim babacığım. Soygunculuğun bile.

— Adın ne senin?

— Sıpa!

— Şu bildiğimiz sıpa mı?

— Evet, bildiğimiz Sıpa, eşek sıpası.

— Çok şakacısın.

— Şaka değil babalık, aynen öyle. İhtiyar bir şey anlamadı tabiî söylediklerimden.

Ismarladığım şeyler gelmişti. Bekçi:

— Al zıkkımlan, dedi.

— Teşekkür ederim bekçi baba!

Bu bekçiyi de biraz yontmak gerek. Yontmak da değil, hızara oturtmak gerek. Kibar ol be arkadaş, medeniyet dev adımlarla ilerliyor!

* * *

Ulan, akşam oldu vallahi... Hani biz seyahate çıkacaktık? Ayıp yahu!.. Oysa ki, bavulumuzu hazırladık, traşımızı olduk, kolalı gömleğimizi, ütülü elbiselerimizi giydik, reva mı yâni bu kancıklık?

Demir kapıyı vurdum:

Deminki bekçi geldi:

— Hey bekçi baba, hani yahu biz seyahate çıkacaktık?

— Kes ulan sesini! Ne seyahati?

— Seyahat... Komiser Selâmi bey dediydi.

— Selâmi bey gelmedi daha.

— Ne zaman gelir?

— Ne bilirim ben.

Kapıdan çekildi.

— Babalık, bizim seyahat bugünlük suya düştü.

— Sağlık olsun.

— Nasıl sağlık olsun babalık, gideceğim yerde esmer bir sevgilim vardı, inan ki yolumu gözler. Bir evim vardı, köşk yavrusu, sonra yatağım? Kuştüyü amcacığım kuş... Yazık oldu vallahi. Hiçbir şeye acımıyorum, sevgilim bu geceyi de bensiz geçirecek!

— Evli misin sen?

— Hayır amcacığım... Metres hayatı yaşarım ben. En sevdiğim karıyı üç ay tutarım. Üç ay sonra vizesiz mizesiz pasaport...

— Öyleyse çok kadınla yatıp kalkmışsındır?

— Kafamdaki kıl kadar. Dikkat et amcacığım, dazlak değilimdir ha!

— Ah oğlum, madem bu kadar güzel bir yaşayışın var, kendine bir çeki düzen versen, evlensen, barklansan olmaz mı?

— Olmaz amcacığım, kadının yenisi yorganın yenisi gibidir.

— Pekiyi ama, niye böyle berduş geziyorsun?

— O mühim işte amcacığım, onu anlayabilmen için komiser Selâmi bey gibi akıllı olman gerek! Amca be?

— Hı.

— Gel seninle uzuneşek oynayalım.

— Ben ihtiyarım oğlum, beceremem.

— Öyleyse, bilmece söyleyelim?

— Onu da beceremem.

— Olmadı. Öyleyse, yine türkü çağırmaktan başka çare yok...

«Ham meyvaydım kopardılar dalından...»

— Çok bağırma öyle evlât, şimdi girer döver möverler.

— Hürriyet var bey amca! Bu memlekette şarkı türkü söyleme hürriyeti alabildiğine var, yalnız ayakkabısız gezmek hürriyeti yok! Bir de şarkılarının arasında, «elâ gözlerini sevdiğim dilber şarkısını» söylemiyeceksin.

— Onu söylersen n'olur?

— Keserler... Masaya koyar, kıtır kıtır keserler. Beni kestiler. Öldüm. Yedi yıl...

Adam notunu verdi. Tam puan üzerinden yüz, bu deli! Sen değil bey amca, o notu bana, bayan doktor da verdi, erkek doktor da verdi.

— Şimdi amcacığım, akşam yemeğinde neler yiyeceğiz onu düşünelim. Nasıl olsa öğleni es geçtik... Söyle bakalım amca, piliç kızarmasına ne dersin?

— Severim.

— Öyleyse yazalım bunu. Pilâv?

— Onu da severim.

— Yazalım! Salata mı, cacık mı?

— Cacık olsun!

— Meyvelerden kavuna ne buyrulur?

— Olsun!

— Tamaaam! Verelim siparişleri. Hey, kimse yok mu orada? Nasıl aramazsın şimdi zili. Basacaksın, komiser gelecek, vereceksin eline listeyi.

....

— Türkü mü çağıralım, yoksa uyuyalım mı amca?

— Sen bilirsin.

— Uyuyalım. Karnımız iyice acıktı. Bir an evvel dalmanın yollarına bakalım. Bunun da kolayı var, kendini masmavi bir denizin üzerinde yatıyor farzedeceksin, gerçi hiç deniz görmedim ama, karıştırma orasını... Su, bildiğimiz su da olur. Meselâ bir göl... Önünde sonsuz bir boşluk, sonra, bir iki üç diye sayacaksın, tamam. Haydi amcacığım, kapa o güzel gözlerini, kapadın mı? Şimdi denizdeyiz. Serin ve ılık... Ya şu altımızda fırın gibi yanan beton? Aldırma amca! Bakma taş duvarlara! Onlar duvar değil, engin denizin üzerine inmiş bulut kümeleri... Salıver kendini... Ayağını duvara mı vurdun amca? Sen de öyle birdenbire salmasaydın kendini. Ne ise, bir iki... üç... dört... Hah hah hah!... Oysa ki bu saçmalıklar kimler içindir biliyor musun amca? Karnı tok, sırtı pek, yatağı yumuşaklar içindir. Hiçbir derdi olmayan insanlar içindir. Ancak, hiçbir derdi olmayan insanlar, kendine yattığı yerden dert ararlar. Öyle değil mi be amca? Bir hı, de, bir he, de be!

— Hı evlât hı, he evlât he!

— Yaşşa amca!... Herifçioğlu binmiştir arabasına, gezmiş tozmuş, dans etmiştir... Sen hiç dans ettin mi amca? Etmedin demek ki. Vallahi ben de etmedim. Neyse, sonra bir güzel de sevişmiştir, artık karısı mı olur, sevgilisi mi olur, metresi mi olur, neyse. Biz farzedelim helâlından karısı... Edelim mi amca?

— Edelim evlât edelim.

— Ettik. Hem de oybirliğiyle ettik. Rahat hemen tepmiştir düdükleri. Kadının aklında başka bir şey, erkeğin aklında başka bir şey... «Ne etsem de şu kürk mantoyu aldırabilsem?» Bunu kadın diyor ha amca! Dinliyor musun?

— Dinliyorum.

— Şimdi de erkek diyor: «Ne etsem de şu karımın dul arkadaşı Suzan'ın tadına bakabilsem?» Tamam mı, ikisinin aklı da bir şeye takıldı mı? Takıldı... Say ondan sonra milyara kadar, uyku mu gelir? Adam sorar: «Uykun yok mu nonoşum?» Vay, yesinler senin nonoşunu. Yesinler mi amca?

— Yiyelim evlât yiyelim.

«Yok sevgilim, uykum yok!»

«Benim de yok.»

«İlâç alalım mı?»

«Hayır hayatım, yarın en iyisi aile doktorumuza haber verelim.»

«Şimdi verelim.»

«Verelim şekerim.»

Hey rahat ve huzur içinde olan insanlar! Ne isterseniz be geceleden? Gündüzler zaten sizin, bari hiç olmazsa gecemize ortak çıkmayın! O bizim olsun! Kafa koçansız, bimekânların, Sıpa'ların gecelerine!...

Dalmışım... Tabiî dalarım. Kürk manto isteğim yok, düşümde Suzan denen çarpık bacaklı karı yok! Üstelik de midem kendisini eritmeğe başladı...

....

Çok şükür sabahleyin Selâmi abimizin aklına gelmişiz. Bekçi:

— Gel! dedi.

— Niçin gelecek mişim?

— Komiser bey istiyor.

— Yerim rahat benim. Hem bir lokma ekmek vermezsiniz, hem de istediğiniz zaman gel! Yağma yok.

Her insan kafa tutabilir. Tabiî eğer tuttuğu başka bir şey değil, kafa ise. Bekçi gitti. Biraz sonra elinde bir bardak çay, yarım ekmek, biraz da peynirle geldi. Sağolsun Selâmi bey, «tahsisat-ı cebinden» yollamış bunları. Devletin cebinden olsaydı, baklava börek yollardı Devlet baba...

Hep kabahat senin Sıpa! Kaydol yahu şu memlekete! Sana da bir kafa koçanı versinler.

— Buyur amca! Başını mı salladın, olmaz mı? Vallahi boğazımdan geçmez benim. Hiç aç bir insanın karşısında peynir ekmek yenir mi? Sinek yesen canı çeker zavallının. Çaydan bir fırt sen, bir fırt ben. Ekmeğin de yarısı senin, yarısı benim... Al, bu da hakkına düşen peynir... Oh, yaşamak güzel be!

....

Selâmi bey:

— Karar verdin mi? diye sordu.

— İki gün iki gece, kendimi bir taştan odaya tıkayarak bu işi düşündüm. Yemek bile aklıma gelmedi! Ama kararımı verdim, seyahate gideceğim! **(Devamı var)**

Yenilik!

Akşam Yemeklerinde

AİLE TABLDOTU

BİR KİŞİ

12,50 TL

(SERVİS DAHİL)

KONYALI

Türk Mutfağının rakipsiz önderi

Sirkeci İstasyon karşısı

(Ak.: 107)

Akbaba

* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SAHİBİ : **Ergin Ortaç**

Yazı işlerini fiilen idare eden: **Kadri Yurdatap**

Dizildiği ve basıldığı yer: **Akbaba Matbaası**

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FİATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

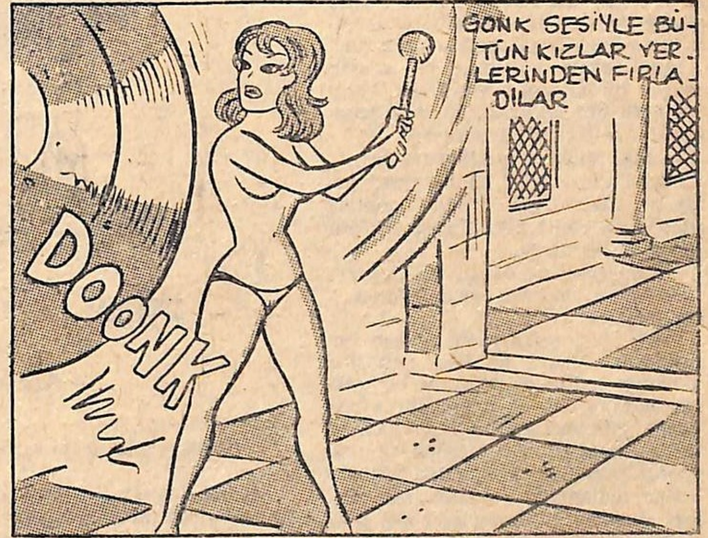
Fiatı : 100 kuruştur.

İŞİN GIRGIRA GELEN TARAFI YOKTU.. BİNHASAN EN GADDAR ADAMLARIYLA ÇÖLLERİN HURMASI BEDRİYE NİN KAPISINA DAYANMIŞ, BASKINA GEÇEREK FISTIK GİBİ YİRMİ KIZI ARAKLAMAYI AZMETMİŞTİ.. FAKAAAT.. ÇÖLLERİN HURMASI ADAMIN BOĞAZINA TAKILIR, KOLAY YENMEZDİ.. EN İYİSİ OLAYI TAKİP EDELİM

SANA BEŞ DAKİKA MÜHLET YA BEDRİYE.. TESLİM OLMAZSANIZ KALMAZ BENDE TERBİYE

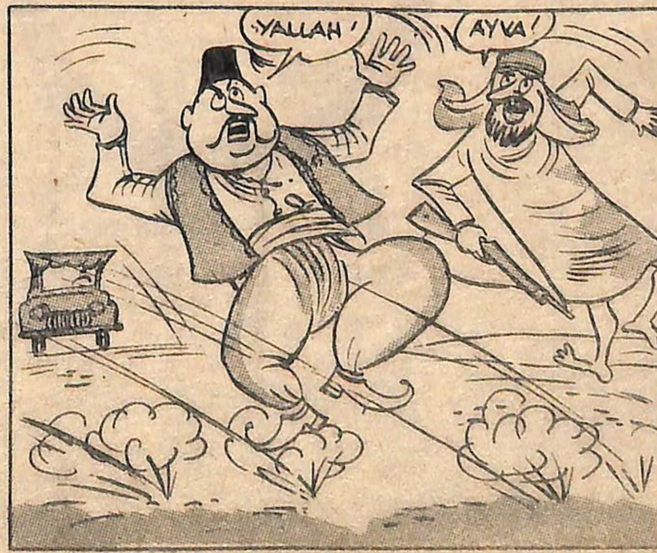

Öğretmek lâzım

ÇEVİREN:
Süheylâ AYKUT

KUMLAR sıcacık, güneş ışıl ışıldı. Madelin bikini mayosu ile çiğ sarı havlusunun üstüne sere serpe uzanmıştı. Yarı kapalı gözleriyle sonsuzluklara dalmış, tatlı bir gevşeklik vücudunu sarmıştı.

Yanıbaşında yükselen bir müzik sesiyle birden doğruldu. Uzun boylu yakışıklı bir delikanlı, elindeki transistoru sallayarak gülümsedi:

— Sizi rahatsız etmiyorum ya?

Madelin'in gözleri, delikanlının geniş omuzlarındaydı. Neden rahatsız edecekmiş yâni? Müziğin ve erkeğin güzeline bayılırdı.

Gülümsemesine devam eden genç:

— İsmim Robert, dedi. Sigara içer misiniz?

Evet, aşağı yukarı bir seksen boyundaydı. Sigara ile başı pek hoş olmadığı halde delikanlıda bir seksen boy ve insana ürpertiler veren kadife gibi bakışlar olduğundan, uzattığı sigarayı aldı. Denizi, kumu, güneşi unutmuş, kendinden geçmişcesine delikanlıyı seyrediyordu. Bakışı, duruşu, gülümseyişi hepsi hepsi güzeldi. Ya sigara yakışı?...

— Oturabilir miyim?

Büyülenmiş gibi fısıldadı Madelin:

— Elbette!

* * *

Madelin'in küçük deniz evindeydiler. Robert'in yanına çırılçıplak uzanan genç kadın, tembel tembel gerindi. Açık pencereden yakındaki plâj görünüyordu. Saat akşamın yedisi...

Robert:

— Mutlu musun? diye sordu.

— Evet.

— Ama bazı eksiklerin var sevgilim. İki kişinin birlikte nasıl yaşayacağını bilmiyorsun. Bunu sana öğretmem lâzım. Denize girelim mi?

— Şimdi mi?...

— Elbette. Gece deliksiz bir uyku çekmek için yorulmamız lâzım.

Madelin hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışarak:

— Peki girelim, dedi.

Biraz sonra suların serin koynundaydılar. Robert güzel ve çabuk yüzüyordu. Bir hayli açıldıktan sonra:

— Yanıma gelsene! diye bağırdı genç kadına.

Yüzüşünü alayla seyrediyordu. Yanına geldiği zaman yanağından öperek:

— İyi yüzemiyorsun, dedi. Kurbağalamanı hiç beğenmedim.

Madelin şaşkın, cevap verdi:

— Ayol kurbağalama yapmıyordum ki ben, kulaç atıyordum.

— Sana nasıl yüzüldüğünü de öğretmem lâzım.

Yemekte konuşmadılar. Oburca bir iştahla masadakileri silip süpüren Robert, ortada yenecek bir şey kalmadığından emin olduktan sonra gazeteyi aldı. Madelin kahveyi getirdiğinde:

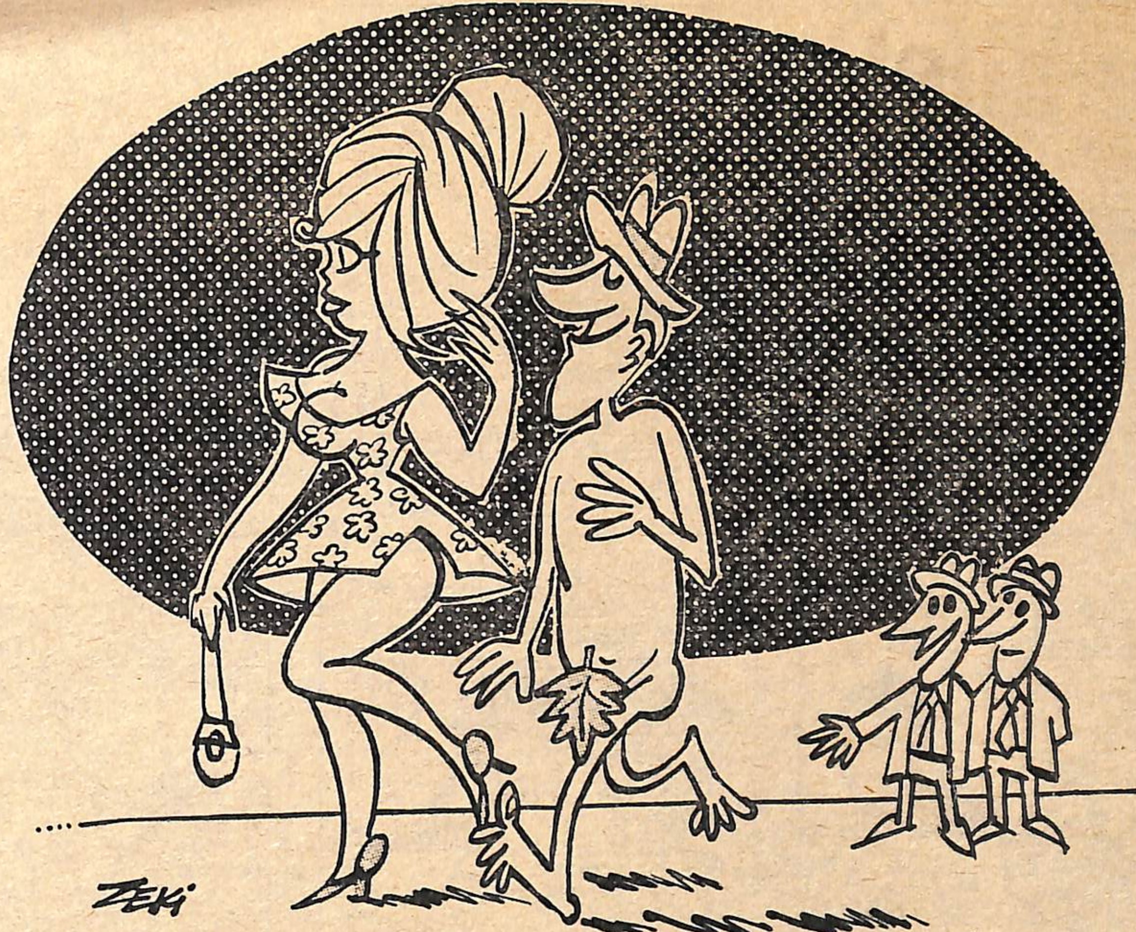
— Rus salatasını iyi yapmamışsın, dedi. Nasıl yapılması gerektiğini sana öğretmeliyim.

— Nesi var salatanın?

— Balığı iyice eritebilirdin.

Genç kadın şaşkın:

— Ama bu salata... diye kekeledi.

— Karısına bakmasınlar diye dikkatleri üzerine çekmek istiyormuş!..

— Sonra börekler de fazla kavrulmuştu.

Madelin aptallaşır gibi oldu. Ne olmuştu bu adama böyle? Gözleri mi iyi görmüyordu, yoksa kafası mı işlemiyordu?

Öfkesini gizleyerek cevap verdi:

— Börek değildi şekerim onlar, patates kızartmasıydı.

Kahveden bir yudum almasiyle yüzünü buruşturması bir oldu:

— Bu çamurlu su da nesi?

— Kahve!

Ağzını masa örtüsüne kurulayan Robert:

— Bundan daha kötüsünü ömrümde içmedim, dedi. Ama kahve nasıl yapılır sana öğreteceğim!

— Olur.

— Bu gece Tropic Club'e gidelim mi?

— İstiyorsan gidelim.

Kalabalık dans salonunda sigara dumanından göz gözü görmüyordu. Güçlükle bir masa bularak oturdular.

— Dans edelim mi?

— Sen bilirsin.

Dans etmiyor, sadece birbirlerine sarılmış sallanıyorlardı. Boğulur gibi olan Madelin:

— Çıkalım! diye bağırdı.

Dışarı çıktıklarında Robert içini çekerek:

— Sana dans etmesini de öğretmek lâzım, dedi.

Sinirleri gerilen Madelin kendini güçlükle tutuyordu. Böyle devam edemezdi. Robert'in davranışlarını değiştirmesi gerekirdi:

— İstersen biraz deniz kenarında dolaşalım, dedi.

Ay soluk ışıklariyle romantik bir havaya bürümüştü geceyi. Genç kadın da sâkinleşmişti biraz. Başını âşığının omuzuna dayadı, dudaklar birleşti, kumsala yuvarlandılar. Az sonra doğrulan Robert:

— Zavallı küçüğüm, dedi. Şimdiye kadar farkına varmamıştım ama, sen sevişmesini de bilmiyormuşsun. Sana, bunu da öğretmek lâzım!

Ok gibi yerinden fırlayan Madelin:

— Mendebur herif! diye bağırdı. Bana öğretemiyeceğin bir tek şey var: Senin gibi terbiyesizlerle nasıl yaşanılacağı!...

İstediğini elde etmiş bir insan rahatlığı ile ellerini oğuşturan Robert:

— Demek onu öğretmek de bize düşüyor, dedi. Onbeş dakika arkana bakmadan koşarsın, peşinden gelmediğimi görünce, benden kurtulduğunu anlarsın!

(Guy Panam'dan)

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU
Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 12268 — 106)

Milletler Gülüyor

— Biraz çabuk olunuz... Bitişik odadaki kocamı fazla yalnız bırakmak istemiyorum!

Acı

İki dost, yeni kaybettikleri arkadaşları Gaston'dan bahsediyorlardı. Biri:

— Onu ölümünden bir gün önce görmüştüm, dedi.

Diğeri sordu:

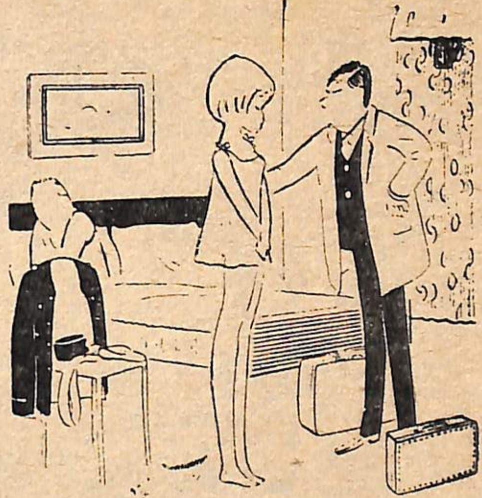
— Çok acı çekti mi bari?

— Hem de nasıl... Son nefesini verinceye kadar başucundan ayrılmayan karısını gördükçe, «Daha fazla dayanamıyacağım Tanrım, al şu canımı da kurtulayım» diye inledi durdu!

İlâç

Büyük anne, torunlarının yanında bir kaç gün geçirmek için Paris'e gitmişti. Bu ziyarete çok sevinen torunlar kutlamak için viski açıp, büyük anneye de ikram ettiler. Hayatta ağzına içki koymamış olan kadıncağız torunlarını kırmayıp, yuvarlayıverdi kadehi. Sonra da hayretle:

— Çocuklar size bir şey söyleyeyim mi? dedi. İster inanın, ister inanmayın ama bunun tadı, rahmetli büyük babanızın günde altı defa içtiği ilâcın aynı!

— Bozuk param yoktu.. E, postacıya da bir şey vermek lâzımdı!...

Davranış

İşleri kötüye giden iki tüccar konuşuyordu. Biri sordu :

— Alacaklıların açtığı dâvalar sonuçlansa da, mahkemenin kararı sana tebliğ edilse ne yaparsın?

Öteki bastı kahkahayı:

— Her halde o sıralarda yurt dışında olurum!

Şans

At nalı ile dört yapraklı yonca, çayırın ortasında yanyana duruyorlardı. Yonca:

— Bizi hâlâ kimse bulamadı, dedi.

At nalı cevap verdi:

— Eh, şansımız yokmuş!

— Şimdi sana hiçbir şeyimin takma olmadığını göstereceğim!

Ceza

Koltuktaki mürekkep lekesini gören anne, yaramaz oğluna:

— Baban bu lekeyi görünce ne yapacaksın bakalım? dedi.

Çocuk cevap verdi:

— Babam onu gördü.

— Gördü mü? Ne dedi?

— Annen bu lekeyi görünce bakalım ne yapacaksın, dedi.

Bırakın ağlasın

Anne odaya girdiği zaman çocuk ağlıyor, mürebbiye de kitap okuyordu. Kadın şaşkın, sordu:

— Çocuk ağlarken, siz roman mı okuyorsunuz?

Mürebbiye gayet rahat cevap verdi:

— Zararı yok madam... Çocuğun ağlaması beni hiç rahatsız etmez!

— Aaa... Otomobilin de tıpkı senin gibi!

Evlilik eskiyince...

Eski ve samimi dosttular. Birinin sıhhatli görünüşüne rağmen, diğerinin beti benzi sararmıştı

— Neyin var? diye sordu arkadaşına. Hasta mısın?

— Üzgünüm, dedi sarı benizli. Kocam artık beni sevmiyor!

— Haydi canım... Nereden çıkardın bunu?

— Yemin ederim ki sevmiyor?

— Nasıl anladın?

— Biliyorsun, iki yıllık evliyiz. Evlendiğimiz günden beri değişmeyen bir alışkanlığımız vardı. Sabahları kim önce uyanırsa, diğerini dudaklarından öperek uyandırırdı. Sonra kucaklaşır ve... Anlıyorsun ya... Bu harikulâde bir şeydi.

— Peki, endişelenecek ne var?

— Dün evlenme yıldönümümüzdü. Ve bana bir hediye aldı.

— Daha ne istiyorsun canım? Başka ne yapsın adamcağız?

— Ama hediye ettiği şey neydi biliyor musun?

— Ne?

— Bir çalar saat!

— Bizi dalgaya getirecek galiba!

Av

İskoçyalı, dostlarını yemeğe dâvet etmişti. Etmişti ya, yemeğin azlığından hiç kimse doymamıştı. Çatal bıçak şakırtılarından sonra, ortalığı saran uzun sessizliği bozmak isteyen ev sahibi:

— Bir melek geçiyor, diye mırıldanınca dâvetlilerden aç kalan biri:

— Aman kaçırmayalım! diye bağırdı. Yakalayıp bir ziyafet çekelim kendimize!

Çare

Kadın, o yaz tek başına seyahate çıkmıştı.

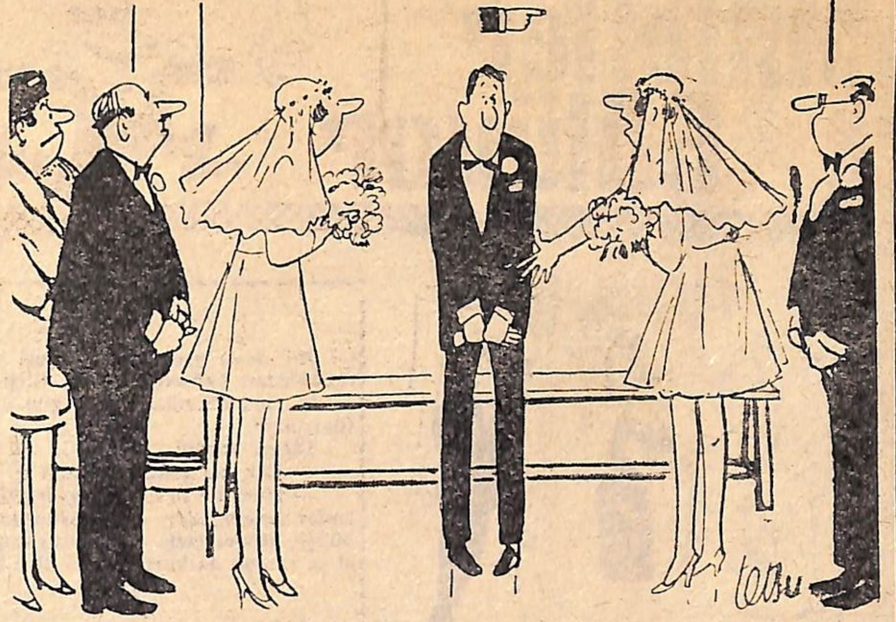
Yokluğunda, kocasının çiçekleri sulamayı unutacağını bilen kadın saksıları şarap mahzenine indirerek, üzerine şu pusulayı iliştirdi:

«Siz şarabı seversiniz, biz suyu... Kadehinizi doldururken bizleri de unutmayın, olur mu?»

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

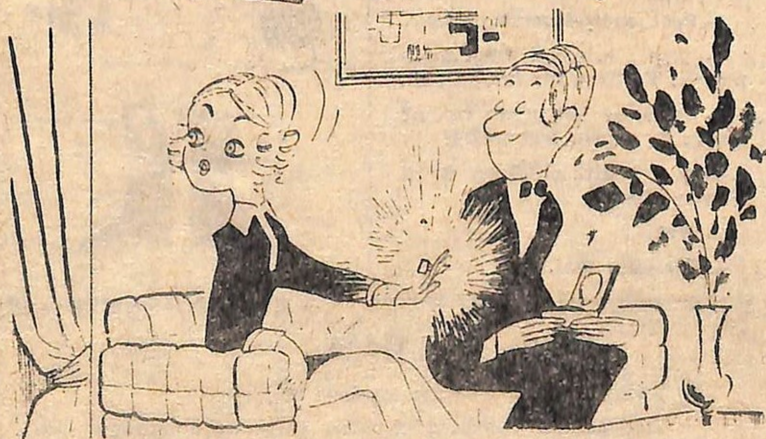
— HAYDİ KARARINI ÇABUK VER, HANGİMİZİ TERCİH EDECEKSİN ?..

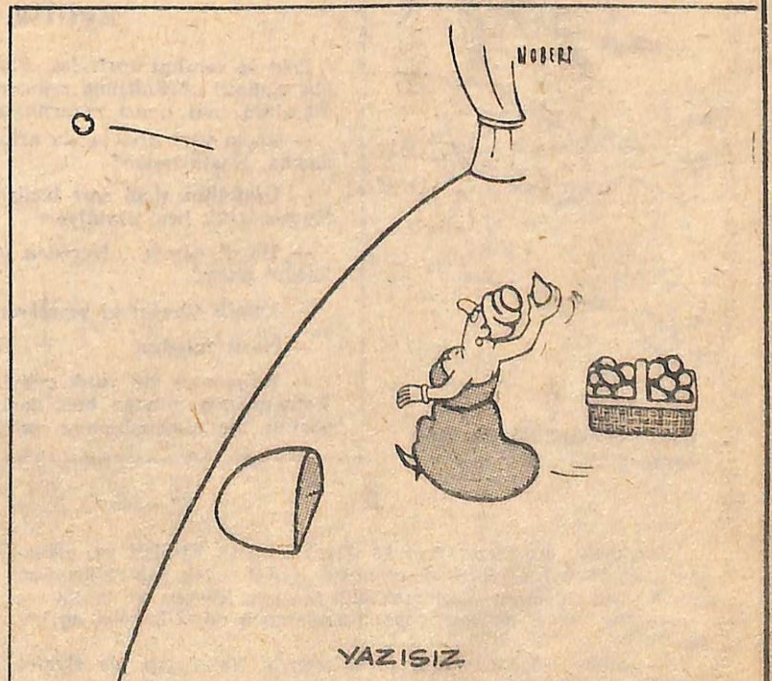
— SEVGİLİ ANNECİĞİM, BABACIĞIM... BU SABAHTAN BERİ KAMP YERİMİ ÜLKEMİN EN GÜZEL YERİ İLÂN EDİYORUM !..

YAZISIZ

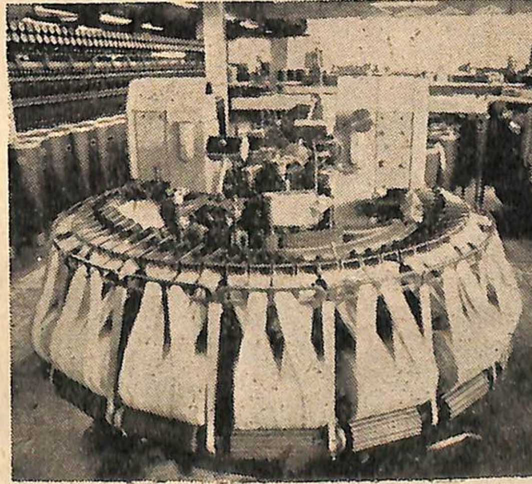
— ANNEEE!.. GÜNEŞ GÖZLÜKLERİMİ UZATSANA ...

YAZISIZ

Altınyıldız'ın 1968 mohair çeşitleri* ile ilgili üç gerçek:

1 Altınyıldız, dünyaca meşhur Türk tiftiğini (mohair) işleyerek kumaş halinde ihraç eden ve her yıl memleketimize milyonlarca liralık döviz kazandıran tek müessesedir.

2 Sırf mohair işlemek üzere Altınyıldız'ın kurduğu son sistem tesisler, 1968 yılında faaliyete geçmiştir.

3 Altınyıldız'ın dahilî piyasada satılan mohair kumaşları ihraç edilenlerle aynıdır. Yabancı ülkelerde kolayca tanınmalarını temin etmek gayesiyle, 1968 yılı başından itibaren Altınyıldız'ın yeni mohair kumaşlarının ismine "Turkish" yani Türk kelimesi ilâve edilmiştir.

Altınyıldız

Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

*Altınyıldız Superfine Turkish Kid Mohair;
Altınyıldız Superfine Silky Mohair ve Altınyıldız Spring Mohair

(Manajans : 1382 — 108)

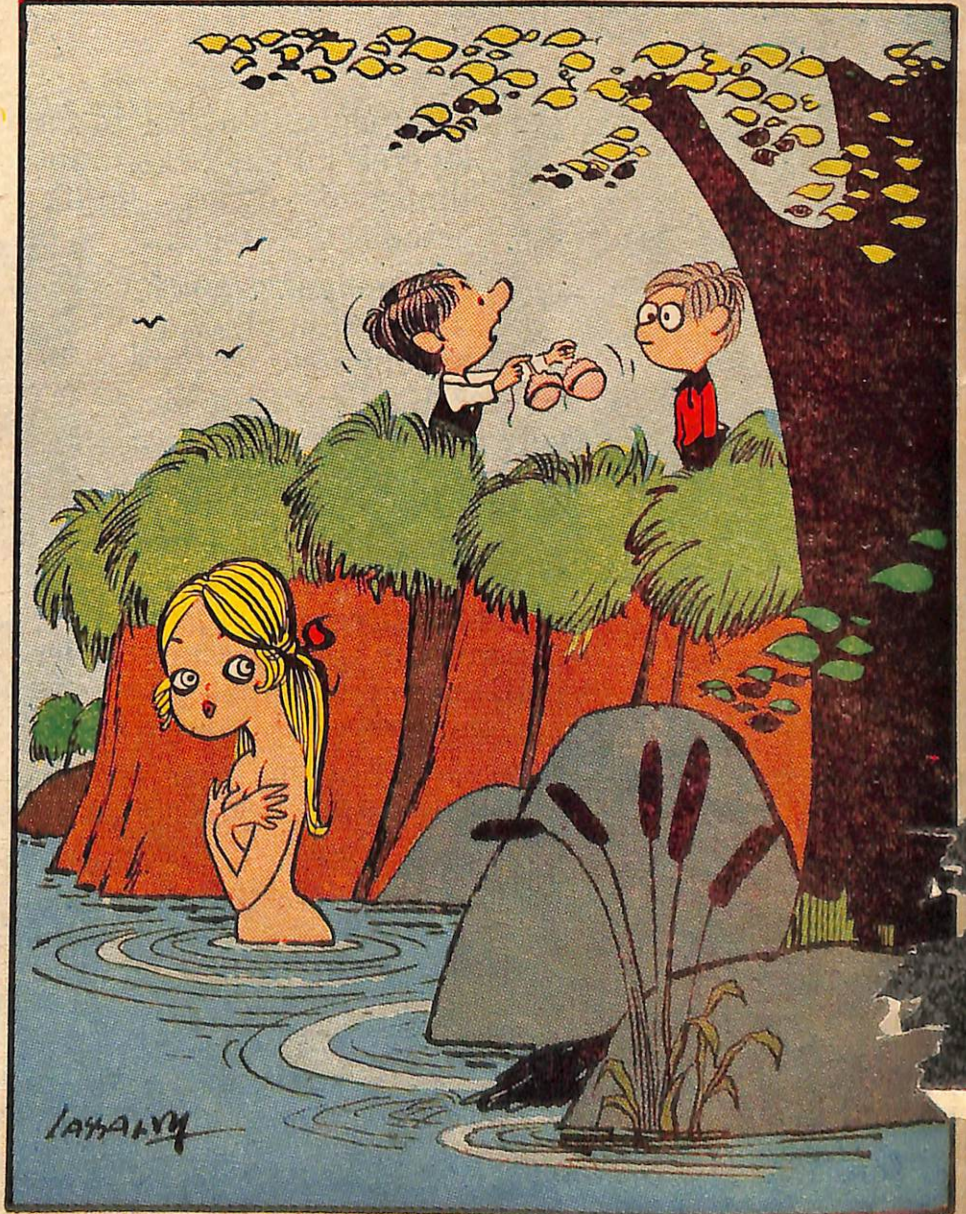
Akbaba

— EEEE !.. ANADAN DOĞMA ARTİSTMİŞ KARDEŞ !..

— KIZIM SİNEMA ARTİSTİ OLMAK İSTİYOR ... YALNIZ HANGİ YORGAN ALTINA GİRECEĞİNİ BİLMİYOR !

— BUNUN BİR KAMBURA AİT OLDUĞUNA İNANIYORMUSUN?